

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မေတ္တာစင်္ကြံ ၂၀၁၅၀၇၊ မေတ္တာစင်္ကြံ ၂၀၁၅၀၇

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း တတိယအကြိမ်

ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ ၇၀၀

မျက်နှာစာအရေ မြတ်မှုန်

ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်သိန်းသန်း (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ ဦးဝင်းသိန်း (နန်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၄) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ် တင်မီခိုင်

စာအုပ်ချုပ် ကိုတင်အေး (Perfect Binding) ၀၉၅၁၈၀၄၈၁

ဖြန့်ချိရေး မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၄၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၄၀၆၂၃၃၈၄

စာအုပ်စာရင်း ၆၀၀၀ ကျပ်

စံပယ်ဖြူနု

မြို့ကလေးနေမကောင်းပါ ဝတ္ထုတိုစု ၊ စံပယ်ဖြူနု

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၂၈၄ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၃) မြို့ကလေးနေမကောင်းပါ ဝတ္ထုတိုစု

မြို့ကလေး

နေမကောင်းပါ

စံပယ်ဖြူရဲ့

ရ သ ဝ ဣ တို စု စ ည်း မှ

မာတိကာ

၁။ အလွမ်းဝေးခဲ့သည်	၇
၂။ အချစ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း	၂၅
၃။ အလွမ်း အငေး လည်ပြန်	၃၇
၄။ အိမ်	၄၉
၅။ မသိမှု ကမ္ဘာ	၆၀
၆။ မျက်နှာလွဲ၏ မလွဲ၏	၇၃
၇။ မြို့ကလေး နေမကောင်းပါ	၈၀
၈။ ပါးလျလျ မြို့သူ	၉၂
၉။ ရထားသံလမ်း နံဘေးမှာ	၁၀၆
၁၀။ ရနံ့မျှင်	၁၁၉
၁၁။ အဖေ ဆုံးတဲ့နေ့က	၁၃၁
၁၂။ မှုန်ရိပြာသော နှင်းဆီပွင့်လွှာ	၁၄၇
၁၃။ စိတ်အနှင် လေအလွင့်	၁၆၄
၁၄။ ရှင် မသိသေးတဲ့ ကျွန်မတို့ဘဝတွေ	၁၇၈
၁၅။ တိုက်ကပ်ပန်းနွယ် ဝရန်တာ	၁၉၃
၁၆။ သူတို့ မင်္ဂလာ	၂၀၄
၁၇။ တွယ်မျောချိန်	၂၁၅
၁၈။ ငှက်ငယ်၏ ဝန်းကျင်	၂၂၉
၁၉။ လေအလွင့် ပျောက်ကွယ်သူ	၂၃၇
၂၀။ တိမ်မီးခိုး လွင့်အပြယ်	၂၄၈
၂၁။ ထမင်းဆိုင်	၂၆၀
၂၂။ ရေစီးထဲ စုန်ဆန်မျောပါ	၂၆၈

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

* * *

ဆည်းဆာနေခြည်က ဝရန်တာပေါ် ဖြာကျလျက်ရှိလေသည်။
အဝတ်များ ခြောက်ပြီမို့ အိမ်ခန်းအတွင်း ပြောင်းကာချိတ်ရလျှင် ဝရန်တာ
သည် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် ရှိလာပြန်သည်။

ဒေါ်ရွှေကျော့သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်ကို ဝရန်တာဘက်
ထုတ်လာ၏။ တိုက်ခန်းထဲထက်စာလျှင်တော့ လေကို လွတ်လွတ်လပ်
လပ်ရှူရှိုက်နိုင်သေးသည်မို့ ဝရန်တာကို သူ အတော်နှစ်ခြိုက်ပါသည်။
အိမ်၌ သူ နှစ်သက်သည့် တစ်ခုတည်းသော နေရာ။

ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးပေါ် ထိုင်ရင်း ဘေးက သံပန်းကွက်
များကို ဆုပ်ကိုင်ကာ အောက်ဘက် လှမ်းကြည့်လျှင်တော့ လမ်းသွယ်
လေးပေါ် လူများ ခပ်လှုပ်လှုပ် သွားလာလှုပ်ရှားနေတာ မြင်ရသည်။
ညနေ အလုပ်ဆင်းချိန်၊ အိမ်ပြန်ချိန်။ သည်လူများအကြား သမီးလေး
လည်း ပါလာမည်မို့ သူ မျှော်နေပေသည်။

သမီးက တိုက်အောက်ရောက်လျှင် ခေါင်းလောင်း ကြိုးကလေး

လှုပ်ကာ အချက်ပြတတ်သည်။ ယခုအချိန်အထိတော့ ဝရန်တာရှိ ခေါင်းလောင်းလေးက ငြိမ်သက်ဆဲ။ အခြားသော အခန်းအရပ်ရပ်က ခေါင်းလောင်းသံတို့ကတော့ ရံဖန်ရံခါ ပျံ့လွင့်လျက်။ သူ ရောက်စကတော့ ခေါင်းလောင်းကလေး တချွင်ချွင်မြည်တိုင်း သမီး ဝရန်တာဘက် အပြေးထွက်ကြည့်သည်ကို အံ့သြခဲ့သေးသည်။

‘အဲဒါ ဒီအခန်းကို ခေါ်တာပေါ့ အမေရဲ့။ ဧည့်သည်လာတာတို့ဘာတို့ တစ်ခုခုပေါ့’ဟု သမီးလုပ်သူက ရှင်းပြလျှင်တော့ ‘ဟေ့ မယ်ရွှေကျော့ရေ’ဟု ခြံဝက လှမ်းခေါ်တတ်သည့် မိတ်ဆွေတို့ကို မြင်ယောင်လာသည်။ တစ်ခါတလေများတော့ လှမ်းတောင် ခေါ်မနေပါဘူး။ ခြံဝိုင်းထဲသာ တန်းဝင်ခဲ့တော့တာပဲ။ ထိုအရပ်တွင် ခြံစည်းရိုးဆိုသည်မှာ လူရှိသေရှင်ရှိသေ ခတ်ထားရုံမျှသာပင်။ ခြံတံခါးကို သော့ခတ်ရသည်မရှိ။ အိမ်တံခါးမကိုသာ ချက်ချအိပ်ရသည်။ အချို့များတော့ တံခါးမကြီးပင် ရှိသည်မဟုတ်။

သည်မှာတော့ တိုက်ခန်းလှေကားတောင် သော့ခတ်ထားရတယ်ဆိုလား။ သမီးသည် ပြန်လာလျှင် သော့များ တချွတ်ချွတ်ဖွင့်ရရှာသည်။ လှေကားသော့ တစ်ခါ ဖွင့်ရသည်။ လှေကားထစ်အထပ်ထပ် တက်လာပြီး အခန်းရှေ့ရောက်လျှင် သော့နှစ်ဆင့် ဖွင့်ရသေးသည်။ သမီးရယ် သော့တစ်လုံးသာခတ်ပါ ဆိုတော့ ‘အမေတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ စိတ်မချဘူး’ဆိုပါလား။

သမီးသည် နံနက်ခင်းတိုင်း အလုပ်မသွားမီ မိခင်ကို စိတ်ပူစွာ မှာကြားတတ်သည်။ ပြောမြဲစကားကိုပင် နေ့စဉ်ပြောတတ်ရှာသည်။ ‘အမေ ဘယ်သူ့ကိုမှ တံခါးသော့ ဖွင့်မပေးရဘူးနော်။ သမီးနဲ့သိတယ် ဘာညာ ဘယ်လောက်ပြောပြော အမေ မယုံရဘူးနော် သိလား’

‘အေးပါကွယ်’

ဒေါ်ရွှေကျော့ကလည်း ဆိုမြဲစကားကိုပင် ဆိုရသည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ သူ့နေ့စဉ်ဘဝသည် ပုံမှန်လို အစပြုတော့သည်ပင်။ သမီးလေး လမ်းထဲလျှောက်သွားသည်ကို ဝရန်တာက လှမ်းမျှော်ကြည့်ရသည်။ အိမ်မှာငြိမ်ငြိမ်နေပါဟု သမီးက မှာမြဲဖြစ်သော်လည်း

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

အလုပ် မသွားခင် ချက်ပြုတ်ပြီး ချထားတတ်သော ပန်းကန်ခွက်ယောက် အချို့ ကျန်သည်ကို ဆေးကြောရသည်။ အခန်းတစ်ဝိုက်ကို လှည်းကျင်းရ သည်။ ဖုန်သုတ်ရသည်။ အဝတ်ဟောင်းများရှိလျှင် ရှာဖွေလျှော်ဖွပ်သည်။ အဝတ်စုံများ၊ မနေ့က မခြောက်သေးသည့် အဝတ်ဖိုဖန်ဖန်များကို နေပြ ရသည်။

တစ်ချက်မျှ ထိုင်နေသည်။ နားနေသည်မရှိဘဲ တတောက် တောက် လုပ်နေလိုက်သည်မှာ နေ့လယ်စာ စားချိန်သာတိုင်ပါရော။ ထို့နောက်တော့ နေ့လယ်ခင်း တီဗီက လွင့်သော တရားနာသည်။ ပြီး လျှင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်လိုက်သေးသည်။ ညနေခင်းရောက်လျှင်လည်း ဟင်းအိုးကလေး နွေးတာမျိုးကအစ အိမ်ထဲ ဟိုဟိုသည်သည် ခေါင်းစဉ် တပ်စရာ မည်မည်ရရမရှိဘဲ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာနေတတ်သည်မှာ ဝရန် တာ၌ သမီးအပြန် မျှော်ရချိန်အထိတိုင်ပင်။

သမီးကလေးကတော့ သူ တကုပ်ကုပ် လုပ်ထားနှင့်သည်များကို မြင်လျှင် နှုတ်က စူပူပူ ရေရွတ်မြဲ။ သို့သော်လည်း အမေလုပ်သူမှာတော့ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် ထိုင်နေရတာထက် သည်လိုအလုပ်ကလေးတွေ လုပ်နေ ရမှ နေသာသည်ကို သိရှာမည်မဟုတ်။ တစ်နေ့ကုန်နေ၍မှ စကားပြော ဖော်မရှိသော အခန်းထဲ ဘယ်သို့နေပျော်အောင် ကြိုးစားရသည်ကို သမီးလေး သိရှာမည်မဟုတ်ပါပေ။

သည်မြို့ပြဝန်းကျင်၌ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အတော်ပင် သူစိမ်းဆန်နိုင် ကြသည်ကို ဒေါ်ရွှေကျော့က ယခုတိုင် အံ့အားသင့်ဆဲ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကိုပင် သမီးတို့ဝင်ထွက်သည်ကို မကြုံဖူး သလို သူတို့တစ်တွေလည်း ခြေဦးလှည့်သည်ကို မမြင်ရ။ ရောက်စ ကတော့ သီးသန့်နေတတ်ကြသည်ကို အထူးအဆန်းဖြစ်ရသေးသည်။ ‘မရင်းနှီးကြဘူးလား သမီးရယ်’ဆိုတော့ ဝတ်ကျော့တန်းကျေ ပြုံးပြတာမျိုး တော့ ရှိပါသည်ဆိုလား။

ဒေါ်ရွှေကျော့က ရင်ဘတ်ဖိကာ အံ့အားသင့်လျှင် ‘မြို့မှာ ဒီလိုပဲ လေ အမေရဲ့’ ဟု သမီးက ရယ်မော၏။ ရန်ကုန်၌ ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်မျှ နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့သော သမီးအတွက်တော့ မိခင်၏ အံ့ဩတကြီးနိုင်

မှုများသည် ရယ်မောဖွယ်သာတည်း။ ခုတော့လည်း သမီးငယ်စဉ် တုန်းက လက်ညှိုးကလေး တညွှန်ညွှန်နှင့် မေးခွန်းများစွာ မေးတတ်သလို သူက တစ်ပြန်တစ်လှည့် မေးမြန်းနေရသည်။ မြို့ပြစာသင်ခန်းတွင် သူသည် ယောင်ချာချာ။

သည်မှာ နေထိုင်ခဲ့သော ခြောက်လအတွင်း ဒေါ်ရွှေကျော့ နေပျော်သည့်အချိန်မှာ သမီးလုပ်သူနှင့် စကားစမြည် ပြောရချိန်များသာ တည်း။ သို့သော်လည်း သမီးက သူ့အတွက် အချိန်များများပေးနိုင်တော့သည် မဟုတ်။ အိမ်ပြန်လာလည်းပဲ အလုပ်က ပါလာတတ်သည်ဆိုလား။ ကွန်ပျူတာဟု ယခုတော့ နာမည်ခေါ်တတ်ပြီဖြစ်သည့် စက်များရှေ့ တကုပ်ကုပ်အလုပ်ရှုပ်လျှင် သူ့မှာ သနားနေရသည်။ သည်အသက်အရွယ် ရောက်လည်းပဲ စာကျက်ရသေးသည်ကို သနားမဆုံးရှိရသည်။ ဒါနှင့်ပင် ဒေါ်ရွှေကျော့သည် မြို့ပြဘဝအပေါ် ဘယ်လောက် စိတ်ပင်ပန်းသော်ငြား သမီးကို လေသံမျှ ဟခဲ့သည်မရှိပေ။

ဘယ်လိုပင် သူ အနေရခက်သည်ဖြစ်သော်လည်း ကြိုးစား၍ နေထိုင်ခဲ့သည်ပင်။ အခန်းကျဉ်းသည်ကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် သည်းခံနိုင်လာသည်။ လေသန့်သန့် မရှူရှိုက်ရသည်ကို မေ့လျော့နိုင်လာသည်။ ကောင်းကင်ကျယ်ကျယ်ပြောပြောမမြင်ရခြင်း၊ သစ်ပင်များ စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း ပေါပေါများများ မတွေ့မြင်ရခြင်းကို မျက်ကွယ်ပြုနိုင်လာသည်။ အစားအသောက်ပုံစံ ကွာဟသည်ကို မပြောတတ်သလောက်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သူ ယခုတိုင် နေသားမကျသည်မှာတော့ တံခါးတစ်ချပ် ပိတ်လိုက်သည်နှင့် ပြင်ပလောကနှင့် ကင်းကွာတော့မလို သီးသန့် ဆန်လှသည့် ဘဝကိုသာတည်း။

‘ငတို့ရွာမှာတော့ ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ’ဟု ဒေါ်ရွှေကျော့က တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောနေသလို တီးတိုးရေရွက်မိသည်။ ဘေးဘီတွင် မိတ်ဆွေပေါင်းဖော်များရှိသလို တစ်ခဏ ထင်ယောင်မှားမိသေးသည်။ သို့သော် အသေအချာ ငဲ့ကြည့်လျှင်တော့ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းပါလားကွယ်။

တစ်ယောက်တည်းဟု အမှန်ကိုသိမြင်သော်လည်း တွေးလက်စ

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

အတွေးကိုကား မရပ်နိုင်။ ဒေါ်ရွှေကျော့သည် သက်ပြင်းတစ်စကို လေးလေးတွဲတွဲ ချမိသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွင်ကား ရွာကလေးကို ပုံဖော် မြင်ယောင်လျက်။

လွန်ခဲ့သော ခြောက်လကျော် ခုနစ်လလောက်ကတော့ ဒေါ်ရွှေကျော့၏ မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်းက ဇာတိရွာကလေးတွင် အများသူငါ စိတ်ဝင်စားကြသော သတင်းတစ်ရပ် ဖြစ်ထွန်းခဲ့လေသည်။ ဒေါ်ရွှေကျော့ ရန်ကုန်ပြောင်းမလိုတဲ့ဟေ့ဟု ရွာကလူများသည် အချင်းချင်း လက်တို့ကြရ၏။ သူတို့အားလုံးသည် ကိုယ့်မိတ်ဆွေရောင်းရင်းမို့ ကြိုတင်လွှမ်းဆွတ်ရသည်က တစ်ဖက်ဖြစ်သော်လည်း အားကျတာကတော့ ပိုပေသည်။ တကယ်တော့ ရန်ကုန်ဆိုသည်မှာ သူတို့အတွက် အိပ်မက်မြို့တစ်ခုပမာ။ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဖူးရလျှင် သေပျော်ပြီဟု သူတို့ပြောတတ်ကြသည် မဟုတ်လား။ တိုက်တာအဆောက်အအုံများ၊ ကားအလှလေးများကို ဗီဒီယိုဇာတ်ကားများ၌ ငေးမောချင်စဖွယ် မြင်ရတတ်သည့် ရန်ကုန်မဟုတ်လား။ ယခုတော့ ထိုရန်ကုန်တွင် ဒေါ်ရွှေကျော့က အခြေချရမည်တဲ့။ ဒါသည် အားကျစရာပေပဲ။

‘ဟေ့ မယ်ရွှေကျော့ရေ... သမီးလေးက ဒီလို သိတတ်တာ တကယ်ဝမ်းသာစရာပဲကော... ကိုယ့်အမေကို မြို့ကြီးပြကြီးမှာ လုပ်ကျွေး ပြုစုမယ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော သိတတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲနော့’ဟု တစ်ဖက်ခြံက ငယ်သူငယ်ချင်း မယ်နှင်းယုံကဆိုလျှင် သူ့မှာ ပြီးသာနေရသည်။

တကယ့်တကယ်မှာတော့ သူသည် ရွာက ခွာချင်သည်မဟုတ်။ အဝေးက သမီးလုပ်သူကို လွှမ်းဆွတ်လှတာမှန်သော်လည်း သည်လို ဇာတိချက်မြှုပ်ရွာကို စွန့်ခွာရမည်ဆိုတော့ အတော်ပင် ဝမ်းနည်းရလေသည်။

ခြံထဲမှ ပန်းပင်၊ သစ်ပင်လေးများကလည်း ခုမှပင် ပို၍ စိမ်းမြလှပလာလေသလား မသိ။ မိတ်ဆွေတို့ကလည်း တိုး၍ ခင်တွယ်စရာ ကောင်းလာသည်။ မိုးရာသီ၌ ဗွက်ထကာ နွေရာသီတွင် ဖုန်ထူမြဲဖြစ်သော ရွာလမ်းမပေါ်၌ လျှောက်ရစဉ်မှာပင် သည်လမ်းပေါ် နောင် ဘယ်သောအခါ

ပြန်ရောက်မည်မသိဟု ဝမ်းနည်းနေသည်။

သည်လမ်းပေါ် သူတို့ ကလေးဘဝက ပြေးလွှား ဆော့ကစားခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းကထွက်၍ လယ်ထဲဆင်းရချိန်မှာလည်း သည်လမ်းကပဲ လယ်ပြင်တောကို သွားခဲ့ကြရသည်။ ဟော... အပျိုအရွယ်ရောက်ကာ ချစ်ခင်ရသူနှင့် တွေ့ကြုံရတော့လည်း သည်လမ်းပေါ်မှာ လသာချိန် စကားပြောဖူးရပြန်သည်။ အိမ်ထောင်ကျ၊ သားသမီးများရလာချိန်မှာလည်း ကလေးတို့သည် ကျောင်းတက်ရာ၊ ဆော့ကစားရာတွင် သည်လမ်းမပေါ်ပင် ကျင်လည်ကြပြန်သည်။ သံသရာတစ်ပတ်လည်ခြင်း။

ခုတော့လည်း ရာသီအလီလီပြောင်းခဲ့ပြီကော။ သားနှင့် သမီးပင် ပညာစုံခဲ့ပြီ။ သားကတော့ သည်ရွာကလေးတည်ရှိသည့် ခရိုင်မြို့မှာပင် အိမ်ထောင်ကျကာ အခြေချနေပြီ။ သားသမီးပင် ထွန်းကားနေပြီ။

မိဘများရှိသည့်ရွာသို့ တစ်နှစ်လျှင် မိသားစုအစုံအလင် တစ်ကြိမ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း ငါးကြိမ်၊ ခြောက်ကြိမ်တော့ ရောက်တတ်သည်။ တစ်နယ်တည်းမှာပင် ရှိသည်မို့ အဝေးရောက်နေသော သမီးလောက်တော့ မလွမ်းရတာအမှန်ပင်။

သမီးလေးကတော့ ပညာပို၍ ထက်မြက်ပြီး ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း အစ်ကိုထက် မြင့်မားသူ။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ဘွဲ့ရချိန်ကတည်းက ရန်ကုန်မြို့၌ အခြေချတော့သည်။ မြို့ကလေးသို့ ပြန်မလာပြီ။ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်သာ အနိုင်နိုင် ပြန်လာနိုင်ရှာသည်။ အပြန်ခက်သော လမ်းကို ရွေးသည့်အတွက်တော့ သမီးလေးကို သူ ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်ခဲ့ပါပေ။ ရံဖန်ရံခါတော့ သတိရလွမ်းဆွတ်လှပေသည်။

သမီးကြိုက်တတ်သော ဟင်းကလေးများ ချက်ရချိန်တိုင်း ကျွေးမွေးချင်စိတ်ပေါ်ရမြဲ။ သမီးဖုန်းဆက်မည်ဆိုသောနေ့များ၌ လည်ပင်းရှည်အောင် မျှော်ရမြဲ။ သမီး ပြန်လာတတ်သည့် သင်္ကြန်ပိတ်ရက်ကတော့ အပျော်ဆုံးကာလများပါပဲ။

သို့သော်လည်း အလုပ်ပိတ်ရက် ကုန်ဆုံး၍ ရွာမှ သမီးပြန်ချိန်တိုင်း ဒေါ်ရွှေကျော့ တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျရပါသည်။ သမီးကလေး

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

အိမ်က မထွက်ခင်အထိ သူ ပြုံးနေတတ်သော်လည်း သမီးကို တင်သွားသည့် ဆိုင်ကယ် တဖြည်းဖြည်းဝေးပြီဆိုလျှင်တော့ မျက်ရည်ကျမိတတ်၏။ အဘိုးကြီး မြင်မည်စိုးသည်နှင့် ဟန်ဆောင်ရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း နှစ်သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါး အရိပ်ကြည့်ခဲ့သူမဟုတ်လား။ မျက်နှာကို အကဲခတ်ရုံနှင့်ပင် စိတ်ကို အလွယ်တကူ သိနိုင်သူ။

သူကတော့ ယောက်ျားသားမို့ ခံစားချက်ကို ဖော်ပြတတ်သူ မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ရွှေကျော့ကိုပင် တစ်ပြန်တစ်လှည့် နှစ်သိမ့်တတ်သေး၏။

‘ကလေးတွေဟာ ငှက်ကလေးတွေလိုပါပဲ ရွှေကျော့ရယ်။ အတောင်စုံရင် အသိုက်ကို ဘယ်ပြန်လာပါ့မလဲ’ ဟု အဘိုးကြီးက ပြောတတ်မြဲ။

တကယ်ပင် တစ်နှစ်တစ်ကြိမ်တော့ မှန်မှန်ပြန်လာတတ်သော သမီးသည် ရန်ကုန်၌ပင် အိမ်ထောင်ကျ၍ အခြေကျပြီးချိန်မှာတော့ မိဘများဆီ နှစ်စဉ်ပုံမှန် ပြန်မရောက်နိုင်ပြီ။ ဒေါ်ရွှေကျော့သည် သမီး ပြန်မလာတတ်သော နွေဦးရာသီများတွင် ဘယ်ကို မျှော်ရမည်မသိ ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်ရသေးသည်။

သို့သော် နောက်ဆုံးတော့ သူ မမျှော်တော့ပါပေ။ အဝေးမှာ ပေမယ့်လည်း သမီးလေးဘဝ လှပနေဖို့ လိုရင်းမဟုတ်လားကွယ်။ သမက်လုပ်သူကလည်း ရိုးသားအေးချမ်းသူ၊ ကြိုးစားသူမို့ သမီးကို စိတ်ချရပေပြီ။

‘နောက်ဆုံးတော့လည်း မင်းနဲ့ ငါနဲ့ပဲ ကျန်ခဲ့တာပေါ့ ရွှေကျော့ရယ်’ ဟု ပြောတတ်သော အဘိုးကြီးသည်လည်း ခုတော့ ဒေါ်ရွှေကျော့ကို ထားရစ်ခဲ့ပေပြီ။

သုံးနှစ်ဆိုသည်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျော်ဖြတ်ရချိန်တွင်တော့ ကာလပိုရှည်သား။ သို့သော် အဆွေအမျိုး မဟုတ်လည်း နွေးထွေးဂရုစိုက်ကြသော ချစ်စဖွယ် အလေ့ကြီးစိုးသည့် ရွာကလေးတွင် သူ နေပျော်ခဲ့သားပင်။

အသက်ကလည်း ခြောက်ဆယ်စွန်းပြီမို့ နားအေးပါးအေးသာ နေတတ်လာသည်။ လယ်ယာကိုလည်း တူ၊ တူမတို့လက်အပ်ကာ

လှည့်မကြည့်ဘဲ နေနိုင်သည်မို့ ပူစရာမလို။ အသက်လည်း ကြီးလှပြီ။
ဘာများ အပိုကုန်စရာရှိလို့လဲ။ သားနှင့် သမီးက ပို့ပေးတတ်သော
ငွေကြေးများနှင့်လည်း လှူတန်းနိုင်သေးသည်။ တရားအလုပ် လုပ်နိုင်
သေးသည်။ သည့်ထက် စိတ်ချမ်းသာစရာဘဝ ရှိမည်မထင်။

သို့သော်လည်း သမီးလုပ်သူက အမေကို အဝေးမှာ မထား
လိုတော့ဘူးဆိုပါလား။ ပြီးခဲ့သည့် နှစ်ကုန်ပိုင်းက တစ်ကြိမ် သေကောင်
ပေါင်းလဲ ဖျားနာလိုက်ကတည်းက သမီးက သည်စကားကို တဖွဖွ
ပြောတတ်လာသည်။ သားကလည်း ထို့အတူ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သမီးကိုသာ ပို၍ အားကိုးသည်မို့ သမီး
ဆုံးဖြတ်သမျှ နာခံရတော့သည်။ ဒါနှင့်ပင် ရွာကို စွန့်ခွာဖို့ ဆုံးဖြတ်ရသည်။

တကယ်တော့လည်း ရွာကို စွန့်ခွာဖို့ဆိုသည်မှာ အပြောတော့
အလွယ်သား။ သမီးကို ချစ်ခင်အားကိုး၍သာ ပြောမထွက်သည်။ သို့သော်
ဒေါ်ရွှေကျော့က ရွာက မခွာချင်ပြီ။ ရွာမှာသာ ခေါင်းချလိုသည်။

ရပ်ရွာကတော့ သမီးအစီအစဉ်ကို ထောက်ခံကြသည်လေ။ တစ်
ယောက်တည်းမို့ ရပ်ရွာက ကြည့်ရှုနိုင်သော်ငြား သမီးရင်းလောက်တော့
ဘယ်သူက ကောင်းနိုင်မည်လဲ။ ဘေးဘီက နားချသည့် စကားများနှင့်
နောက်ဆုံးတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရသည်။ ရွာကို စွန့်ပါမည်။

ငယ်ကတည်းက လူမှန်းသိတတ်စကတည်းက လည်ပင်းဖက်
ပေါင်းလာသည်ဖြစ်သော ငယ်သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေရင်းတို့ကတော့
ဝမ်းသာခြင်းတစ်ဖက်၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ဖက်ပါတကား။ သွားရပါတော့မည်
ဆိုသည့် နေ့ရက်မတိုင်မီ မယ်နှင်းယုံနှင့် မယ်ငွေစိုးတို့သည် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
ဆိုသလို သူ့အိမ်ဆီ ရောက်လာတတ်ကြသည်။ သူတို့တွင် ပြောစရာ
စကားမကုန်။ ရောက်တတ်ရာရာဟုဆိုနိုင်သော်လည်း စင်စစ်တော့
ကြိုတင်လွှမ်းနှင့်သော စကားများပါပေ။

“ငါတို့ဆီ စာလေး ဘာလေးတော့ ရေးပါဦးနော့။ ငါတို့လည်း
ဘုရားဖူးလေး လာချင်သား။ လာရင်တော့ တွေ့ရတာပကွယ်”

မယ်နှင်းယုံက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောလျှင်တော့ မျက်ရည်ဝဲ
ချင်သည်။

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

“စာရေးတော့လည်း အဘွားက စာဖတ်နိုင်မှာမို့လား” ဟု မယ်နှင်းယုံ၏ မြေးကလေးက ဝင်ပြောလျှင်တော့ သူတို့သည် မျက်ရည်ဝဲကာ အလွမ်းဇာတ်ခင်းချင်သည်ကို မေ့လျော့ရယ်မောရသည်။

“မဖတ်နိုင်လည်း မင့်ဖတ်ခိုင်းမှာပေါ့ ဒီကောင်လေးဟာ”

သူငယ်ချင်းရောင်းရင်းတို့သည် ဒေါ်ရွှေကျော့တစ်ယောက် ပစ္စည်းပစ္စယများ သိမ်းဆည်းစပြုလျှင်ပဲ မျက်နှာမကောင်းနိုင်။ ငယ်ကတည်းက စိတ်အင်မတန်နုသော မယ်ငွေစိုးကတော့ ပို၍ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်ရှာသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်ရည်အဝဲသား ဖြစ်ရှာသည်။

ထိုရက်များထဲ သမီးလုပ်သူကတော့ ရောက်မလာသေး။ စောင့်စားရဆဲ။ ပစ္စည်းများကိုတော့ သိမ်းဆည်းပြီးပြီ။ အိမ်ကိုတော့ ဘယ်သောအခါ ပြန်ရောက်မည်မသိနိုင်လေရာ တူမလက်သို့သာ အပ်ရသည်။ သားကလည်း ရွာကို ခြေဦးလှည့်နိုင်မည် မဟုတ်။

“အရီးပြန်လာချင်တဲ့အချိန် ပြန်လာနော့။ အရီးမရှိတုန်းတော့ စိတ်ချ ဒီအိမ်ကို ကျွန်မ ကြည့်ထားမယ်”

“အိုကွယ်...ရန်ကုန်လို မြို့ရောက်မှတော့ မယ်ရွှေကျော့ တောပြန်လာစရာလား”

‘အရီးငွေကလည်း ကျွန်မတို့ ရွာလောက် ဘယ်မှာ ပျော်စရာကောင်းပါ့မလဲ’ ဟု မြို့ပေါ်ပင် အကြိမ်ရေ အနည်းငယ်သာ ရောက်ဖူးသော တူမက အံ့အားသင့်စရာ စကားဆိုသည်။ သည်တုန်းကတော့ ဒေါ်ရွှေကျော့က တူမချောစကားကို ပြုံးသာနေခဲ့သည်။

“ခုတော့လည်း အေးသာစကား သတိရသေးတော့တယ်”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်မှန်းသိသိနှင့် စကားတီးတိုးဆိုမိသည်။ ဘေးဘီကိုလည်း ဘယ်သူရှိနိုး ယောင်ယမ်းလှည့်မကြည့်တော့ပါ။ တစ်ယောက်တည်းဆိုသည်ကို သတိရပေပြီ။

ဒေါ်ရွှေကျော့၏ မှိုင်းညိုညိုမျက်ဝန်းများတွင်တော့ ရွာမှ သူထွက်ခွာခဲ့သည့်နေ့ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေသည်။ စက်လှေထဲ သူရောက်သည်အထိ မိတ်ဆွေတို့က လိုက်ပို့ကြသည်။ ထို့နောက် ကမ်းစပ်တွင် ငေးမောရပ်ကျန်ရစ်သည်။ လက်ပြန့်တ်ဆက်ကြသည်။ မယ်နှင်းယုံနှင့်

မယ်ငွေစိုးတို့ တရှုပ်ရှုပ်နှင့် မျက်ရည်သုတ်ကြသည်ကို ဝိုးတဝါးမြင်ရသည်။ သူ့မျက်ဝန်းမှာလည်း မျက်ရည်ရစ်ဝိုင်းသည်မို့ မြင်ကွင်းက မကြည်လင် တော့ပါပေ။

သမီးလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ထိုမြင်ကွင်းကို ငေးမောနေ လိုက်သည်မှာ စက်လှေကမ်းက ခွာသည် အထိပါပဲ။ ထို့နောက်မှာတော့ စက်လှေအခုတ်တွင် ရွာမြင်ကွင်းသည် တရိပ်ရိပ်နောက်မှာ ကျန်ရစ်၏။ ရွာဦးစေတီကို အဖြတ်၌ လက်အုပ်ချီမိုး ကန်တော့ရသည်။ ဒါသည် နောက်ဆုံးပေလား။ သူ မပြောတတ်နိုင်။

စိမ်းမြသော လယ်ပြင်တော၊ ကိုင်းပင်များ၊ ချောင်းရေပြင်ထက် ပျံ့ဝဲသော ငှက်ငယ်များ၊ ရေစီးမှာ မျောပါသော ဗေဒါအုပ်များ၊ ရွာစဉ် တန်းများ။ မြင်ကွင်းအားလုံးသည် လွမ်းဖွယ်အတိသာတည်း။

ခုတော့လည်း မြို့ပြနေ့ရက်သည် ခြောက်လသို့ပင် တိုင်ခဲ့လေပြီ။ သမက်လုပ်သူမှာ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်ခွာခဲ့ပြီဖြစ်၍ အိမ်တွင် သမီးနှင့် ဒေါ်ရွှေကျောနှစ်ဦးတည်းသာ။ သမီးကလည်း အလုပ် တစ်ဖက်နှင့်မို့ နောက်ဆုံးတော့ တစ်ယောက်တည်းပါပဲ။

သမီးသည်လည်း မိခင်ကိုတော့ ရတတ်သမျှ အချိန်လေးမှာ ကြိုးစား၍ ဂရုစိုက်ရှာသည်။ ခုတစ်လောတော့ စာမေးပွဲတစ်ခု ရှိသည် ဆိုလား။ အိမ်ပြန်ရောက်လည်းပဲ စာအုပ်နှင့် ကွန်ပျူတာနှင့် အလုပ်များ တတ်သည်မှာ မိခင်ကြီး စကားပြောလိုသည်ကိုပင် မေးလျော့နေရှာ ထင်ပါရဲ့။ ဒေါ်ရွှေကျောမှာတော့ ငယ်တုန်းကလို သမီးစာကျက်ချိန် ဘေးကနေ ယပ်ကလေး ခတ်ပေးချင်သား။ သို့သော် ပန်ကာက တဝီဝီ လည်ကာ အအေးဓာတ် ပေးလေသည်။

လျှပ်စစ်မီးအလင်းအောက်၌ သမီးလေး၏မျက်နှာအလှကို ငေးရ သည်နှင့်ပင် နေ့ခင်းချိန်တိုင်း အထီးကျန်သမျှလည်း ပျောက်ပါရော။

‘အေးအေးလူလူ နားနေပါ အမေရယ်’ဟု သမီးက ပြောမြဲဖြစ် သော်လည်း ဒေါ်ရွှေကျောမှာ ဘာများ လုပ်ပေးရပါ့ဟု သမီးအနား ရစ်သီ တတ်သည်။ လက်ဖက်ကလေးများ သုပ်ကျွေး၍ သမီးက နှစ်နှစ်မြိုက် မြိုက် စားလျှင် သူ့မှာ ကျေနပ်နေရသည်။ ကော်ဖီဖျော်ပေးရလျှင်လည်း

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

နှစ်သိမ့်ပီတိဖြစ်မဆုံး။

တကယ်တော့ သမီးကို ငယ်တုန်းကလိုပင် ဒေါ်ရွှေကျော့က ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက် ပြုစုလိုသေးသည်။ သို့သော် သမီးက အမေကို ခွင့်မပြုပြီ။ လျှပ်စစ်နှင့်သာ ချက်ပြုတ်သုံးစွဲရသည်မို့လည်း ဒေါ်ရွှေကျော့က မဝံ့ရဲ။ သူသည် တစ်သက်လုံး ထင်းမီးနှင့်သာ ချက်ပြုတ်လာသူ။ တစ်ခါ တစ်ရံတော့ သမီးကို သူ့လက်ရာကလေးများ ချက်ကျွေးချင်သေးသည်။ သို့သော် ယခုအထိတော့ သူသည် ကလေးငယ်ပမာ တစ်ကျော့ပြန် ဖြစ်လျက် သမီးကလေးက လုပ်ကိုင်ပေးသမျှကိုသာ ခံယူနေရသည်။ ကြာတော့လည်း လူပိုတစ်ယောက်ပမာ ခံစားချက်သည် မကြာခဏ ဆိုသလို တိုးဝင်လာတတ်ပါသေးသည်။ သို့သော် သမီးရှေ့တွင် မည် သည်အခါမျှ မဖွင့်ဟ။ မနေပျော်သော မြို့ပြတွင် မနေပျော်သည်ကို လည်း နှုတ်က မဟာပါပေ။

‘သမီးနဲ့နေရတာ ပျော်တယ်မဟုတ်လား အမေရယ်’ ဟု သမီး လေးက မေးတိုင်း ရယ်မော ခေါင်းညိတ်မြဲ။

နံနက်ခင်းရောက်ပြီဆိုလျှင်တော့ ဒေါ်ရွှေကျော့၏ အထီးကျန် ဇာတ်သည် တစ်ပတ်လည်မြဲပင်။

သမီးသည် ထုံးစံလိုပင် မိခင်ကို မှာတမ်းများစွာ မှာကြားကာ အိမ်က ထွက်တတ်သည်။ သော့ဖွင့်ပေးဖို့ အတန်တန်မှာသည်ကို ဒေါ်ရွှေကျော့က နားမလည်။ သို့သော်လည်း သမီးစကားကိုတော့ နာခံ ကာ မည်သူ့ကိုမျှ သော့ဖွင့်မပေးပေ။

တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း အလှူခံများသည် လေးထပ်အထိ မောမောပန်းပန်း တက်လာသည်ကို ရေကလေးတစ်ပေါက်မျှ မတိုက်နိုင် ဘဲ။ တံခါးပင် ဖွင့်မပေးနိုင်ဘဲ သံပန်းတံခါးမှ လက်လှမ်းကာ အလှူ ငွေပေးရသည်ကို အားနာနေသည်။ သို့သော် သူတို့မျက်နှာတွင်တော့ ဘာမှလည်း အဆန်းတကြယ်အမှုအရာ မတွေ့ရ။ သမီးကတော့ ဒါမြို့ လေ အမေရဲ့ဟု ဆိုဦးမလားမသိ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ပစ္စည်းလာရောင်းသည်ဆိုသော လူငယ်လူရွယ်များ ရောက်လာတတ်သေးသည်။ မယူသေးပါဘူးကွယ်ဟု

ဆိုရတိုင်းလည်း အားနာနေပြန်သည်။ သူတို့ မမောကြဘူးလားကွယ်ဟု ကြံကြိဖန်ဖန် သနားနေပြန်သည်။

ဒေါ်ရွှေကျော့သည် တစ်နေ့လုံးနေ၍မှ အောက်ထပ်သို့ တစ် ကြိမ်ပင် ဆင်းသည်မဟုတ်။ ဆင်းစရာလည်း အကြောင်းမပေါ်။ သမီးက သူ အောက်ဆင်းရသည်မရှိအောင်ပင် ပြည့်စုံအောင် ထားခဲ့သည်။ သမီး ရုံးပိတ်သော ရက်တွင်တော့ ဈေးလေးဘာလေး ရောက်သားပဲ။ ညနေ ခင်းများ၌ လမ်းလျှောက်ဖြစ်သားပဲ။ ရွှေတိဂုံဘုရားသို့လည်း သမီးက ရံဖန်ရံခါ လိုက်ပို့တတ်သည်။

ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဖူးရတိုင်းတော့ ဒေါ်ရွှေကျော့သည် ရွာက မိတ်ဆွေတို့ကို တမ်းတတတ်လေသည်။ သူတို့သည် ရွှေတိဂုံကို ဖူးမြော် လိုကြသည်။ ရွှေတိဂုံကို ဖူးရရင် သေပျော်ပါပြီဟု အခါခါမြည်တမ်း တတ်ကြသည် မဟုတ်လား။ ထိုမိတ်ဆွေတို့ကို လက်ဆွဲခေါ်ကာ ဘုရား ဖူးစေချင်ခဲ့သည်။ ခုတော့လည်း လက်ဆွဲခေါ်နိုင်လျှင်ပင် ဆွဲခွင့်မသာ တော့ပြီ။

“ဪ...မယ်နှင်းယုံ...မယ်နှင်းယုံ”

မယ်နှင်းယုံ၏မျက်နှာ ပြည့်ပြည့်ဝန်းဝန်းက ရှေ့တွင်ပင် ထင်းလင်း နေသလို ဒေါ်ရွှေကျော့စိတ်၌ ထင်လာသည်။ မျက်ရည်ဝဲချင်သည်ကို ထိန်းကာ ပင့်သက်ရှိုက်မိ၏။

ခုတော့လည်း တစ်လကျော်မျှ ရှိခဲ့ပြီမို့ ခံစားသမျှ ဟောင်းနွမ်း ခဲ့ပြီဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် တိုက်ဆိုင်ချိန်တိုင်းတော့ နိုးထ တတ်ပေသည်။

ဒေါ်ရွှေကျော့၏ စိတ်သည် လွန်ခဲ့သော တစ်လခန့်ဆီ လွင့်မျော စပြုသည်။ ထိုစဉ်က ညနေခင်းတစ်ခုတွင် သူသည် သမီးထံက သတင်း တစ်ခုရပေသည်။ မယ်နှင်းယုံအိမ်က သမီးဆီ ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုပါလား။

‘အရီးနှင်းယုံ နေမကောင်းဘူးတဲ့’ ဟုသာ သမီးက အသိပေး သော်လည်း စင်စစ်တော့ သည့်ထက် ပိုမည်ဟု မျက်နှာကို မြင်ရုံနှင့် ဒေါ်ရွှေကျော့က သိနေပါပြီ။ အကျေအလည် အစ်အောက်မေးမှပင် နေ့လားညလား စောင့်စားနေရပြီဆိုသည်ကို သိရ၏။

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

‘ဘယ်လိုများ ဖြစ်ရသလဲ မဆိုနိုင်ဘူး’ ဟု ရေရွတ်ကာ ဒေါ်ရွှေကျော့ မျက်ရည်ကျရသည်။

သူ့စိတ်တွင်တော့ သူ့အပေါ် အလွန်အန္တိအတာခံခဲ့သော သူငယ်ချင်းကို မြင်ယောင်နေသည်။ ရွာကို နှုတ်ဆက်ရသည့်နေ့က ကမ်းပါးတွင် ရပ်နေသော အသွင်ကို မြင်ယောင်နေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တွေ့ရပါဦးမလားကွယ်ဟု စိတ်ပူပန်နေသည်။ သတင်းကြားပြီးချိန်ကစ၍ မယ်နှင်းယုံကို သတိရတသနေရသည်မှာ ပြောဖွယ်မရှိ။

‘ရွာ ခဏပြန်ချင်တယ်ကွယ်’ ဟု တီးတိုးဆိုသော် သမီးက မျက်နှာမကောင်းပေ။

“အလုပ်က ခွင့်ရဖို့ မလွယ်ဘူး အမေရဲ့။ အမေတစ်ယောက် တည်းလည်း သမီး စိတ်မချဘူး။”

မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားနှင့် တောင်ဖျားမှာ သည်မျှ ဝေးကွာသည်တဲ့လား။ နောက်ဆုံးတော့ ဒေါ်ရွှေကျော့က ပင့်သက်ရှိကိုင်ကာ လက်လျှော့ရသည်။ ဘဝကူး ကောင်းစေဖို့သာ ဘုရားထံပါး ဆုတောင်းရသည်။ စိတ်ပူပန်ရသည့်ကာလသည် တကယ်တော့ သုံးရက်မျှသာကြာသည်။ ဒေါ်ရွှေကျော့၏ စိတ်တွင်တော့ သုံးရာသီမက ကြာသည်သို့တည်း။

သုံးရက်မြောက်နေ့တွင်တော့ မျှော်လင့်ထားပြီးသား စကားကို သမီးထံက ကြားရပေသည်။ သူ မယ်နှင်းယုံကို ဘယ်သောအခါမှ တွေ့ခွင့်မသာတော့ပြီ။

ညဦးချိန်တွင်တော့ သမီးက မျက်နှာအရိပ်တကြည့်ကြည့်ရှိသည်မို့ ဟန်တင်းနေရသည်။ အိပ်စက်ရာ အခန်းလေးထဲ အရောက်တွင် ကား မျက်ရည်တို့ကို မထိန်းနိုင်ပြီ။

ဒေါ်ရွှေကျော့၏ နားထဲတွင် သူငယ်ချင်း၏ ရယ်သံကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေသည်။ သည်အသက်အရွယ်သို့ ရောက်လာကြသည့်တိုင် သူ့အပေါ် ညီမငယ်တစ်ယောက်ပမာ ဂရုစိုက်ချစ်ခင်ခဲ့သည်ကို သတိရနေသည်။ ရွာကျောင်းဆီ အတူလက်တွဲပြေးလွှားခဲ့ဖူးသော အချိန်များ၊ ရွာအပြင် လယ်ပြင်တောဆီ အတူလျှောက်ခဲ့ကြသော နေ့ရက်များ၊ သူ့လယ်

ကိုယ့်လယ် လယ်ယာ အလုပ်များထဲ အတူပင်ပန်းခဲ့သော ကာလများ၊ သားသမီးများကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းချိန် အတူအားပေးခဲ့မှုများ၊ ခင်ပွန်း သည်ဆုံးပါး၍ မုဆိုးမများ ဖြစ်လာချိန် ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် ရှင်သန်ခဲ့မှုများ။ အို...အမှတ်တရများက ဆုံးပဲ မဆုံးနိုင်။

ဒေါ်ရွှေကျော့သည် ‘မယ်နှင်းယုံရေ’ ဟု တိုးသဲ့သဲ့ ညည်းတွား ကာ မျက်ရည်တွေတွေ ကျရသည်။ ရွာကသာ မထွက်လာရင် မယ်နှင်းယုံ ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ အတူရှိရမှာပေါ့။ အခုတော့ နောက်ဆိုရင်လည်း ဘယ်သူပဲ နေမကောင်းတယ်ဆိုဆို၊ ဆုံးတယ်ဆိုဆို၊ ငါ့မှာ တွေ့ခွင့်သာ မယ် မဟုတ်ဘူး။ အတွေးများ တဝေဝေလည်ကာ အဲသည်ညက အိပ် မပျော်။ သို့သော် နောက်တစ်ရက် မိုးလင်းလျှင်တော့ သမီး စိတ်ပူပန် မည်စိုးသည်နှင့် ပုံမှန်မျက်နှာရိပ်ကို ဆင်နေရသည်။

နေ့ရက်များကတော့ ပုံမှန်လည်ပတ်ဆဲ။ ဒေါ်ရွှေကျော့၏ မြို့ပြ နေ့ရက်များသည်လည်း ပုံမှန်သာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးမြီပင်။

သမီးလေး နံနက်ခင်း အလုပ်သွားရန် အိမ်က ထွက်ခွာသည်နှင့် ဒေါ်ရွှေကျော့၏ နေ့ရက်တို့သည် သမားရိုးကျ ပြုနေကျ ကိစ္စများနှင့်သာ ထုံမွှမ်း၏။ စိတ်ကို အအားမပေးချင်။ စိတ်သည် နည်းနည်းမျှ အားလပ် လိုက်သည်နှင့် လေလို လွင့်ချင်လေ၏။

လွင့်မျောသွားသော စိတ်အစုံ၌ ရွာကို ရောက်ချင်သည်။ လယ်ပြင်တောထဲက လေကို ရှူရှိုက်ချင်သည်။ ချောင်းရေ ချိုးချင်သည်။ ပျဉ်ခင်း ထရံကာသည်ဖြစ်သော အိမ်ငယ်ကလေးမှာပဲ နေချင်သည်။ အိမ်ထဲက သီးပင်စားပင်ကလေးတွေကို ပျိုးနေချင်သည်။ ပန်းကလေးများ ပွင့်လာသည်ကို ကြည့်နူးလိုသည်။ မိတ်ဆွေ ငယ်ပေါင်းတို့နှင့် ရေခွေး ကြမ်းအိုး ရှေ့ချကာ ရှေးဖြစ်ဟောင်းအောက်မေ့ဖွယ် ပြောချင်သည်။ ရွာဦးစေတီကို ဖူးချင်သည်။ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မိတ်ဆွေတို့နှင့် တရားနာချင်သည်။ ဥပုသ်သီလယူချင်သည်။ မဆုံးနိုင်သော ဆန္ဒများ နောက် စိတ်က လိုက်ပြီးသော် လက်တွေ့ဘဝနှင့် အလှမ်းကွာသည်မို့ ကိုယ်၌ အမောများသာ ကျန်လေသည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း စိတ်ကို လျှော့ချသော် ဝရန်တာကိုတော့

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

ခင်တွယ်ရာ အရပ်ဟု မြင်တတ်လာသည်။

သည်ဝရန်တာမှ ညနေခင်း နေအေးချိန်တိုင်း လမ်းပေါ်သို့ မျှော်ကြည့်လျှင် မြို့ပြညနေကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လူငယ်လူရွယ်တို့သည် အိမ်အပြန်လမ်းသို့ ဦးတည်လျက်။ ကလေးတို့သည် လမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားလျက်။ ညနေစာ စားသောက်ပြီးပုံရသူ တချို့တလေ လမ်းပေါ် အေးအေးလူလူ လျှောက်နေဟန်ကိုလည်း မြင်ရသည်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်သို့ အကြည့်ရွှေ့လျှင်တော့ သူ့လိုပင် သားသမီး မျှော်ဟန်တူသော အမေအိုကို ဝရန်တာတွင် တွေ့ရသည်။ ထိုမိခင်သည် လည်း တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း စကားပြောဖော်မရှိသူလား မသိ။ မြေးငယ်တို့လည်း ရှိကောင်းရှိမည်။ သို့သော် မြို့က ကလေးငယ်တို့သည် ကျူရှင်နှင့် ကျောင်းနှင့် မအားလပ်ဘူးဆိုပါလား။

ရွာမှာတော့ ကလေးငယ်တို့သည် ပြေးလွှားဆော့ကစားကာ အဘိုးအဘွားများအနီး စကားတွတ်ထိုးကာ ရှိတတ်မြဲ။ သည်မှာတော့ အဘိုးအဘွားလုပ်ရသည်မှာ အထီးကျန်နိုင်လေမည်လား။ သူ့တွင်တော့ သမီးက ရင်သွေးမယူသေးသည်မို့ ကြိုမသိနိုင်သေး။ မြေးရသည်အထိ အသက်ရှင်လျှင်တော့ တွေ့ရသေးတာပေါ့ကွယ်။

သို့သော်လည်း သမီး၏ ရှေ့ရေးအစီအစဉ်တွင်တော့ ရင်သွေး ယူရေးက လားလားမျှ မပါဝင်သေးပေ။ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး အမေ ရယ်ဆိုတော့လည်း ဒေါ်ရွှေကျော့က နားမလည်ပြန်။ ကလေးတစ်ယောက် ယူဖို့ရာ တို့တုန်းက ဒီလိုတော့ မတွေးခဲ့ရပါဘူး။ ရတနာသဖွယ် ချစ်မြတ်နိုးရတာကိုသာ သတိရနေသည်။

မြို့ပြမှာတော့ ဒေါ်ရွှေကျော့ နားမလည်နိုင်သည့် ပုစ္ဆာတို့က ပိုများတယ် ထင်သည်။ လူမှုရေးရာ နေထိုင်ဆက်ဆံသော ဝန်းကျင်ကို လည်း နားမလည်။ တယ်လင်း သူစိမ်းဆန်ပါလားကွယ်ဟု မကြာမကြာ ရေရွတ်ချင်သည်။

ဧည့်သည်အလွန်မင်သော ကျေးလက်တွင် လူဖြစ်ခဲ့သော ဒေါ်ရွှေကျော့သည် အခန်းတွင်း နေရသည်ထက် ဟိုဟိုသည်သည်လေး သွားလာမိတ်ဖွဲ့ကာ စကားဆိုကာ နေချင်သည်။ ရှေ့က မျက်နှာချင်းဆိုင်

အခန်းမှာလည်း သူ့လိုပင် အမေအိုတစ်ယောက်ရှိသည် မဟုတ်လား။ သမီးလေးထွက်ချိန် တံခါးစောင့်ပိတ်တိုင်း ထိုအခန်းဘက် အကြည့်ရောက်လျှင် မျက်လုံးချင်း ဆုံရတတ်သည်။ မျက်မှန်းတန်း၍ ပြုံးပြသည်နှင့် စိတ်မှာ နွေးထွေးရသည်။ ရွာကငယ်ပေါင်းတို့လို မဟုတ်သော်လည်း မိတ်ဆွေတော့ တွေပါပြီဟု ထင်ခဲ့သည်။ နှစ်ယောက်သား နေ့ခင်း နေ့လယ် စကားဆိုကာ နေရမည်ထင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သည်အကြောင်း သမီးကို ပြောပြသော် အိပ်မက်က ပျက်ပါပကော။

“အမေရယ် အဲဒီအခန်းက အခန်းရှင်က သမီးတို့ကို ခပ်တန်းတန်းပဲ သိပ်မရင်းနှီးဘူးလေ။ သူ့အမေကြီးကတော့ အမေ့ကို ခင်ပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမေ မသွားပါနဲ့။ သူတို့ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒါနှင့်ပင် နောက်တော့လည်း မျက်မှန်းတန်းလျှင် ပြုံးပြခြင်းနှင့်သာ ကျေနပ်ရသည်။ မျက်ဝန်းများမှာ အထီးကျန်ခြင်းကို ပျူမြင်ရလေသလား မသိ။ ကိုယ်ချင်းစာနာစဖွယ်။ ဒေါ်ရွှေကျော့ကမှ အောက်ကို ဆင်းနိုင်ပြုနိုင်သေးသည်။ ထိုအမေကတော့ လူတွဲပါမှသာ လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်တော့သည်ကို မြင်ဖူး၏။ သည်လို စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့သည့် ဘဝဆိုလျှင်တော့ ကျဉ်းမြောင်းသည့် တိုက်ခန်းအတွင်းက ဝန်းကျင်သည် ပို၍ပင် စိတ်ကို မွန်းကြပ်စေမည်လား။

ဒေါ်ရွှေကျော့သည် မရည်ရွယ်ပါဘဲ ပင့်သက်ရှိက်ရသည်။ ခုတော့ဖြင့် အိမ်ထဲ တတောက်တောက် သွားနိုင်လာနိုင်ပါသေးရဲ့။ ကိစ္စဝိစ္စလေးများရှိလျှင် အောက်ပင် ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆင်းနိုင်ပါသေးရဲ့။ စိတ်က ဆောင်သလောက် လူကလည်း ပါနိုင်သေးရဲ့။

တကယ့်တကယ် အိုမင်းမစွမ်းချိန် အိပ်ရာပေါ် ပက်လက်လဲချိန်မျိုး သည်အခန်းထဲ ရှိနေလျှင်ရော။ မမြင်သာသော အနာဂတ်ကို စိတ်စောပူပန်ဖွယ်ရာ။ သမီးကိုပြောကာ ရွာသို့ ပြန်လျှင်ရော။ သို့သော် သမီးလေးက သည်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရှာမည်လေ။ သမီးသည် မြို့ပြတွင်သာ ကျင်လည်ရမည့်သူ။ ပြီးတော့လည်း တည်ဆောက်ခဲ့သော မိသားစုဘဝသည်လည်း မြို့ပြတွင်သာတည်း။ သူခင်တွယ်သော ရွာသို့

အလှမ်းဝေးခဲ့သည်

သမီးသည် အလည်သဘောထက်ပို၍ ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်။

ရွာမှာတော့လည်း ပြန်နေဖြစ်လျှင်ပင် မိမိတစ်ယောက်တည်းပါပဲ။ သို့သော်ရွာတွင်တော့ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းအပြင် ရပ်ဆွေရပ်မျိုးကပါ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရှိသည်မို့ သည်အတိုင်း ဘယ်သူမှ ပစ်ထားမည် မဟုတ်။ ဒေါ်ရွှေကျော့သည် ရွာတွင် သူနေခဲ့သော ကာလရှည်ကို ပြန်မြင် ယောင်နေသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘဝကို ငြီးငွေ့စဖွယ် မထင်မြင်စဖူး။ ရွာကအိမ်တွင် တစ်ယောက်တည်းနေရစဉ်က သားသမီးကို လွမ်းတာမှန် သော်လည်း အထီးကျန်ခြင်းက သည်တိုက်ခန်းတွင်း ကျန်ခဲ့ချိန်လောက် ပြက်ပြက်ထင်ထင် မရှိပါပေ။

သည်ရက်များထဲတော့ ဒေါ်ရွှေကျော့သည် ရွာသို့ ပြန်ရန် အကြိမ် ကြိမ် စဉ်းစားခဲ့သည်။ စိတ်ကူးတွင် ရွာအပြန်လမ်းကို အကြိမ်ကြိမ်မြင်၏။ သို့သော် သမီး၏ မျက်နှာကို မြင်လျှင်ပင် စိတ်ကူးက အကြိမ်ကြိမ်ပျက် ပြယ်သည်။ သူသည်လို တွေးနေတတ်မှန်း သမီးသိလျှင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်၍ဆုံးမည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံးတော့လည်း စိတ်ဆန္ဒများစွာကို ဟန် လုပ်ဖုံးကွယ်ရသည်မှာ ရက်အချို့ လွန်ခဲ့ပေပြီ။

ဒေါ်ရွှေကျော့သည် လမ်းပေါ်ကို ငေးကြည့်နေရာက သမီးပုံရိပ် ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ မြင်သည်။

ခေါင်းလောင်းကလေး တချွင်ချွင်လှုပ်ခတ်လာသည်။ လှေကား တစ်လျှောက် နင်းတက်လာမည့် ခြေသံကို နားစွင့်စဉ် ညနေခင်းတိုင်း သမီးမျက်နှာမြင်လျှင် သာယာကြည်နူးမြဲဖြစ်သော စိတ်ကလေးက တစ်ကျော့ပြန်လှုပ်ခတ်လာ၏။

တံခါးမှ လှမ်းဝင်လာသော သမီး၏ မျက်နှာကလေးမှာ ပင်ပန်းမှု ကြောင့် နွမ်း၍နေသည်။ သမီး မတားနိုင်မီမှာပင် ဒေါ်ရွှေကျော့သည် ရေတစ်ဖန်ခွက်ကို ခပ်နှင့်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ သမီးလေး အမောတကော ရေသောက်ချသည်ကို အငေးသားကြည့်နေမိသည်။ ဘဝအမောများကြား သမီးလေးကို သည်လို မြင်တွေ့ရလျှင်တော့ စောစောက တွေးတတ်သည့် ရောက်တတ်ရာရာ အတွေးတို့သည် ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ်လွင့်ပြယ်ပြီမသိ။

“အမေရေ ဒီနေ့ခင်းက အရီးငွေ ဖုန်းဆက်တယ် သိလား။

သမီးရုံးကို”

“ဘာများဖြစ်လို့တုံးကွယ်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အမေရဲ့။ သူ နေကောင်းကြောင်း ပြောပေးပါ
တဲ့၊ အမေ အဆင်ပြေရဲ့လားဆိုတာလည်း သိချင်လို့တဲ့”

“အဆင်ပြေတယ် ပြောလိုက်ပါ သမီးရယ်။ အမေ ဒီမှာ အဆင်
ပြေပါတယ်လို့။”

ဒေါ်ရွှေကျော့သည် သမီး၏ မျက်နှာကို ငေးမြဲငေးဆဲ။ နှုတ်ခမ်း
များကတော့ ပြုံးနေပေမည်။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်၊ ၂၀၁၃

အချစ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း

* * *

‘သူက အောက်ပြည် အောက်ရွာက လာတာလေ။ သနားပါ တယ်။ တစ်ယောက်တည်းနေရတာတဲ့’ ဟု တစ်ရက်မှာ မမကြီးက ပြောပါသည်။

မမကြီး၏ မျက်နှာမှာ ကျွန်မ စိတ်ထင်၍ပဲလား မသိ။ ပန်းနုသွေးပြေးနေသည်ကို မြင်ရသည်။ ရှည်လျားမည်းနက်သော ဆံပင် များကို ရှင်းသလိုနှင့် မျက်နှာကို ကွယ်ဝှက်ပြန်သည်။ ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သည့် အပျိုမဟန် ဖမ်းချင်ပြီဖြစ်သော မမကြီးကို ကျွန်မ စနောက်ချင်လာပါသည်။

“သူ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မမကြီးရဲ့”

“ဒီကလေးမဟာ။ မသိတာကျနေတာပဲ။ ဟိုဘက်တစ်အိမ်ကျော် မှာ ငှားနေတဲ့သူလေ မသိဘူးလား။ တို့အိမ်ရှေ့က နေ့တိုင်းဖြတ်နေတဲ့ ဟာ”

“သိသားပဲ။ မမကြီးကို ရှိတ်နေတဲ့သူမဟုတ်လား။ အသား

မည်းမည်းနဲ့လူဟာ”

မမကြီးက မျက်စောင်းတစ်ချက် ရွယ်လိုက်ပါသည်။

“မမည်းပါဘူး။ ညိုတာပဲဟာ”

“မည်းတာမှ လွန်ရော”

ကျွန်မ၏ ပြောင်နောက်ချင်ဟန်ရှိနေမည့် မျက်နှာကို မမကြီးက ရင်ဆိုင်မကြည့်တော့ပါ။ မှန်ထဲက မျက်နှာကို အသာငေးကြည့်ကာ အလှပြင်နေပါသည်။ အလှပြင်သည်ဆိုသော်လည်း အထူးတလည် အရောင်ခြယ်သသည်မဟုတ်။ မမကြီးက ပင်ကိုကပင် လှသူ။ သနပ်ခါးမျှ လိမ်းထားသည်ဆိုလျှင်ပင် ဝင်းဝင်းပပ လှနေတတ်ပါသည်။ ကိုယ့်အစ်မမို့ ကိုယ် ပြောသည်မဟုတ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ မမကြီး၏ညီမဝမ်းကွဲဖြစ်ရတာပင် မျက်နှာပွင့်လှသည်။ နှုတ်ဆက်ချင်သူ များလှသည်။

တကယ်တော့ မမကြီးနှင့်အတူနေဖို့ ဖြစ်လာသည်မှာ သုံးနှစ်မျှသာ ရှိပါသေးသည်။ မမကြီးက မြို့မှာ ဘွားဘွားနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူနေသူ။ ကျွန်မကတော့ မိဘများနှင့်အတူ ရွာမှာနေသူ။ မမကြီးသည် ငယ်စဉ်မှာပင် မိဘများက ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ဆုံးပါးခဲ့သည်မို့ ဘွားဘွားလက်ပေါ်မှာပင် ကြီးပြင်းလာခဲ့ပါသည်။

ငယ်စဉ်တုန်းကတော့ မြို့ကို မိဘများနှင့် အလည်လိုက်လာသည့်အခိုက် မမကြီးနှင့် တွေ့ရမြဲ ဖြစ်သော်လည်း သံယောဇဉ်က သိပ်ပြီး တွယ်သည် မရှိလှ။ အစ်မတစ်ယောက်လိုတော့ ချစ်ခင်ပေမယ့် မရင်းနှီးသေး။ အသက်ကလည်း ငါးနှစ်မျှကွာသည်ဖြစ်ရာ အတူကစားဖို့လည်း အဖော်မရပြီ။

ဘွားဘွားက မမကြီးအပေါ် ကျွန်မတို့ထက် အချစ်ပိုသည်ကိုတော့ ထိုစဉ်ကတည်းက သိခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မက ငြူဖြူနိုင်ဆိုင်တတ်သူမဟုတ်။ ကျွန်မ၏ဖေဖေကလည်း အစ်ကိုလုပ်သူ၏ သမီးလေးအပေါ် ကရုဏာစိတ်ဖြင့် ချစ်ခင်ကြင်နာသည်ကိုလည်း မနာလို မရှိပါပေ။

မူလတန်းအောင်တော့လည်း ဘွားဘွားအိမ်ကို ကျွန်မ ရောက်လာရပါသည်။ အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးသော အထက်တန်းကျောင်းမှာ ငါးတန်းဆက်တက်ရသည်။မမကြီးနှင့်အတူ ကျောင်းတက်ရပါသည်။ ထိုစဉ်

အချစ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း

က မမကြီးက ဆယ်တန်းကျောင်းသူ။ ဆယ်တန်းကို ဖြေလိုက်သေးသော်လည်း နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်ကျသည်မို့ ကျောင်းဆက်မနေတော့ပြီ။

ခုတော့ ကျွန်မလည်း ခုနစ်တန်းတက်ရပြီ။ မမကြီးကိုတော့ ကျွန်မ ရောက်စကထက် လှပပွင့်လန်းလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ချစ်လိုခင်လိုသူ ပေါများလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သို့သော် မမကြီးကတော့ သည်လိုကိစ္စများကို စိတ်ဝင်စားသည် မရှိပါ။ အိမ်မှာ ပင် အိမ်မှုအလုပ်များ လုပ်ရင်း၊ မိသားစုအတွက် အကျိုးလေးများ ချုပ်ရင်း နေတတ်သည်။ ဈေးသွားသည်ဆိုလျှင်ပင် ဘွားဘွားက အမြဲလိုပါတတ်သည်မို့ မမကြီးမှာ ချစ်သူခင်သူများက ပိုးပန်းလိုလျှင်ပင် အလှမ်းဝေး နေတတ်လေသည်။

ကျွန်မသည် ဆယ်ကျော်သက်ရွယ်မျှသာ ရှိသေးသည်မို့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးလည်း မတွေ့တတ်လေရာ မမကြီးကို စိတ်ဝင်စားသော အစ်ကိုကြီးများက မုန့်ဝယ်ကျွေးလျှင်ပင် အဟုတ်မှတ်ကာ ဝမ်းသာအားရ စားလာတတ်သည်။ မမကြီးအတွက်ဆိုကာ ထည့်ပေးသည့် စာအုပ်မျိုးကိုလည်း ယူလာဖူးသည်။

နောက်မှ ရည်းစားစာပါသည်ကို မမကြီးထံက သိရလျှင် ဘွားဘွားတို့ သိမည်ကိုပင် ကျွန်မမှာ ကြောက်ရွံ့ရသည်။ သို့သော် မမကြီးက တိုင်တောနေတတ်သူမဟုတ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ပြန်လှန်စိတ်မဝင်စားခဲ့။ အိမ်၏အရိပ်မှာသာ ခိုအောင်းနေပျော်သူ။

ကျွန်မသည် နောက်ပိုင်းမှာတော့ မမကြီးအတွက် လမ်းကြို ထည့်ပေးတတ်သော စာအုပ်များ၊ စာများကိုတော့ ယူမပေးရဲတော့သော်လည်း သူတို့က မျက်နှာလုပ်ကာ ကျွေးတတ်သော မုန့်များကိုတော့ စားမြဲပင်။

သည်အထဲမှာမှ မမကြီး၏ စကားများထဲ ခုတစ်လော ပါလာတတ်သည့် သူ ဆိုသူကိုတော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကျွန်မ သိပ်မကြိုက်လှပါ။

သူသည် ကျွန်မတို့မြို့က မဟုတ်။ သည်ပြည်နယ်သားပင် မဟုတ်။ ကျွန်မ၏စိတ်ထဲတွင်တော့ ကိုယ့်နယ်က မဟုတ်သူမို့ သူစိမ်း

တစ်ယောက်လိုသာ ခံစားရပါသည်။ မမကြီးကတော့ ကြိဖန်သနားစရာ ထင်နေသေးသည်။

အဲသည်တုန်းကတော့ ကျွန်မသည် ရယ်စရာသာ ထင်ကာ မမကြီးကို စနောက်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ အတွင်းစိတ်ကို မြင်ကြည့်ဖို့ ရာလည်း နားလည်သေးသည်မဟုတ်ပါ။

ပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း အသားညိုညို သာမန်ရုပ်ရည်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို မမကြီး စိတ်ဝင်စားစရာအကြောင်းမရှိဟု ယုံနေခဲ့တာ ပင်။

သူသည် လက်သမားဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု မမကြီး၏ စကားများဖြင့် ကျွန်မ သိခဲ့ရပါသည်။ အောက်ပြည်အောက်ရွာမှ ရွှေ့ပြောင်းကာ ကျွန်မတို့မြို့ကလေး၌ အလုပ်လုပ်ကိုင်ရန် ရောက်လာခဲ့သည်တဲ့။ တစ်ယောက်တည်းပင် အိမ်ငှားနေသည်။

အလုပ်သွားအလုပ်ပြန်ချိန်များဆို အိမ်ရှေ့က ဖြတ်တိုင်း ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်ရင်း မျက်မှန်းတန်းမိကြသည်ဟု မမကြီးက ဆိုဖူးသည်။ ခြံချင်းကလည်း တစ်ခြံကျော်မျှသာ ဖြစ်လေရာ မမကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေတာမျိုးကိုလည်း ကျွန်မ အမှတ်တမဲ့ တွေ့ဖူးပါသည်။ မမကြီးကတော့ ကျွန်မအမြင်မှာ ခပ်တည်တည်သာပဲ။

သို့ပေမယ့် ခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ညဘက်များတွင် ညီအစ်မ နှစ်ယောက် စကားစမြည်ပြောကြလျှင် သူ့အကြောင်းများ ကြိုးကြားကြိုးကြား ပါလာစပြုတော့ ကျွန်မ အံ့သြလာပါသည်။

“မမကြီး အဲဒီလူကို ကြိုက်နေတာလား”

“ဟယ် ဒီကလေးမ ကြံကြံဖန်ဖန်”

မမကြီး၏ မျက်နှာ၌ တွေ့ရမိဖြစ်သော ရှက်ရိပ်ကို မြင်ရပြန်သည်။ မျက်စောင်းရွယ်ပြန်သည်။ နှုတ်ခမ်းများကတော့ ဘာကြောင့် ပြုံးနေသည်လဲ။ ဘာကြောင့်များ ပြင်ပမြင်ကွင်းကို ငေးမောပြီး ငြိမ်သက်နေသည်လဲ။

ကျွန်မသည် အစ်မလုပ်သူ၏ မျက်နှာအမူအရာအပြောင်းအလဲကို သည့်ထက် ကြာရှည်စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ ကျောင်းစာများလည်း ကျက်ရသေးသည်။ ဝတ္ထုများလည်း ဖတ်တတ်ပြီမို့ အချိန်လုဖတ်ရသေးသည်။

အချစ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း

ဝတ္ထုမည်သလား၊ မမည်သလား မသိနိုင်သော စာများကို ရေးတတ်လာပြီ။

သည်ကြားထဲ အတန်းတင်စာမေးပွဲက နီးပြီမို့ စာများနှင့် လုံးထွေးကာ မမကြီးကို မျက်ခြည်ပြတ်ခဲ့မိသလိုထင်သည်။ မမကြီး ညညဆိုလျှင် ကျွန်မစာကျက်သည်နှင့်အပြိုင် တော်တော်နှင့်မအိပ်ဘဲ လူးလို့မို့နေသည်ကိုတော့ သိနေသည်။ သို့သော်လည်း ကျန်တာတော့ ဘာမှထူးတယ် မထင်ခဲ့ပါပေ။

စာမေးပွဲပြီးတော့လည်း မိဘများရှိရာရွာဆီ ပြန်ပါသည်။ ရွာတွင် မိဘများရင်ခွင်၌ နေပျော်နေကာ မမကြီးကိုလည်း မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ ဘွားဘွားကိုလည်း သတိမရနိုင်။ အိမ်နီးနားချင်း ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နှင့် စကားပြော၍မှ ဝနိုင်သည်မထင်။

တစ်လမျှနေပြီးလျှင်တော့ မြို့ကို ပြန်ရပါသည်။ ကျွန်မ ပြန်ရောက်ချိန်တွင်တော့ ဘွားဘွား၏အိမ်၌ အရာရာပြောင်းလဲနေပေပြီ။

အရာရာဟု ဆိုရသည်မှာလည်း ဘွားဘွားသည် မမကြီးအပေါ်တွင် မိဘမဲ့မြေးကလေးမို့၊ ငယ်ကတည်းက ပြုစုလာရသည်မို့ အချစ်ပိုကာ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိတတ်၍ မမကြီး၏အပြောင်းအလဲသည် အားလုံး၏ အပြောင်းအလဲသာတည်း။

ဘွားဘွားကို မျက်နှာသုန်မှုန်လျက် ဧည့်ခန်းတွင် ခပ်ငူထိုင်နေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်မ ပြန်ရောက်လာသည်ကိုပင် ဖက်လဲတကင်းမရှိ။ မမကြီးကိုလည်း ခါတိုင်းလို အဆင်သင့်မတွေ့ရ။ ဒေါ်လေးသည် ကျွန်မတွင် ပါလာသော ခြင်းတောင်းကို မီးဖိုခန်းထဲအထိ သယ်ယူလာပေးသည်။ ခါတိုင်းတော့ မမကြီးက အသံလေးတစာစာနှင့် ကြိုနေကျပါ။ နေပါဦး... ဘွားဘွားက ဘာလို့များ မျက်နှာမကောင်းရတာလဲ။ မမကြီးကိုရော ဘာကြောင့် မတွေ့ရတာလဲ။ အစဉ်အမြဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် နေလေ့ရှိသော ဒေါ်လေးကိုလည်း မျက်နှာမသာမယာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

“ဒေါ်လေး မမကြီးရော”

ဒေါ်လေးက ကျွန်မ၏ အမေးကို မဖြေနိုင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းထဲကို

ငဲ့ကြည့်လိုက်ပါသည်။

‘သမီး မမကြီးကို ရည်းစားနဲ့မိလို့လေ။ အခု ဈေးကိုတောင် ဒေါ်လေး သွားနေရတယ်’ ဟု ကျွန်မကို တီးတိုးသတင်းပေးပါသည်။ ကျွန်မသည် ကြားရသော သတင်းစကားအတွက် ကိုယ့်နားကိုမှ မယုံနိုင်။

“ဘယ်သူလဲ ဒေါ်လေးရဲ့။ မမကြီးမှာ ရည်းစားရှိလို့လား။ သမီး တောင် မသိဘူး”

ဒေါ်လေးက ဘွားဘွားရှိရာဆီ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြန်ပါသည်။

“ရော်... ဟိုဘက်တစ်ခြံကျော်က လက်သမားဆရာလား ဘာလား ဟိုကောင်လေးဟာ”

ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုမှ မသိလိုက်နိုင်သည်ကိုပင် အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေရပါသည်။ တစ်ခန်းတည်း အတူနေခဲ့ပါလျက် ကျွန်မ ဘာကြောင့် မရိပ်မိခဲ့ပါလိမ့်။

မမကြီးကိုတော့ အခန်းထဲတွင် ငြိမ်သက်ငေးမောလျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ အရင်ကထက်လည်း များစွာ ပိန်သွယ်ညှိုးလျနေ သည်။ အပြုံးအရယ်ပင် နည်းခဲ့ပြီလား မသိ။ ကျွန်မကို တွေ့တွေ့ချင်း ယဲ့ယဲ့မျှသာ ပြုံးပြနိုင်ရှာသည်။ ကျွန်မသည် ငယ်ရွယ်သူတို့၏ သဘာဝဖြင့် မမကြီးကိုသာ သနားနေသည်။

“မမကြီး ဟိုလူကြီးနဲ့ ကြိုက်လို့ဆို”

“မကြာသေးပါဘူး မိမိုးရယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကမှ အဖြေပေးလိုက်တာ”

ကျွန်မက သတိလက်လွတ် စနောက်ချင်စိတ်ဖြင့် ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပါသည်။

“မမကြီးပြောတော့ မကြိုက်ပါဘူးဆို”

“အေးဟယ် မိမိုးရယ်။ ငါက သနားတာကိုး။ သူက ငါ့ကို အရမ်း ချစ်ရှာတာ”

‘ဒီလူကြီးများ’ ဟု ကျွန်မက ကိုယ့်အစ်မချောကို နှမြောစွာ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

အချစ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း

“တစ်ရက်ကလေးပဲ ဘွားဘွားဈေးမလိုက်နိုင်တဲ့ တစ်ရက် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ မုန့်စားရင်း စကားပြောမိပါတယ်။ စကားက ပြန်ပေါက် တော့တာပဲ မိမိုးရယ်။ ဘွားဘွားက ငါ့ကို ရိုက်တယ် သိလား။”

မမကြီးသည် မျက်ရည်ကလေးများပင် ဝဲလာသည်။ အပြင်ဘက် ကို ငေးမောနေပြန်သည်။

“မမကြီးက ရည်းစားလို့ ပြောလိုက်လို့လား။”

“သူက ငါ့လက်ကို ကိုင်ထားတာကိုး။ ရည်းစားမဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“အခုတော့ အပြင်မထွက်ရတော့ဘူးဆို”

‘အေးဟယ်။ သူလည်း သနားပါတယ်’ ဟု မမကြီးက တီးတိုး ဆိုပါသည်။ ကျွန်မသည် မမကြီးကို သနားလှသလို ဘွားဘွား၏ ဒေါသ ကိုလည်း သိသူမို့ စကားလည်း များများမပြောရဲဘဲ အိမ်မှာ နေရတာပင် ကျဉ်းကြပ်နေသည်။ ခါတိုင်းလို အသံကျယ်လောင်စွာ မရယ်မောနိုင်။ အိမ်ရှေ့အိမ်နောက် လူးလာခတ် ကူးလူးမနေရဲ။ ဝရန်တာတစ်ထောင့်တွင် ငြိမ်ကုပ်ကာ စာဖတ်ကာ နေရသည်။

မနက်ခင်းများတွင်တော့ ဒေါ်လေးနှင့် ဈေးသို့ လိုက်ရသည်။ မမကြီး၏ ချစ်သူကိုတော့ ဈေးအနီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အမှတ် မထင် လှမ်းတွေ့ရသည်။ ကျွန်မတွေ့သလို ဒေါ်လေးကလည်း တွေ့ပုံရ ပါသည်။ မျက်နှာကို ခပ်တင်းတင်းထားကာ ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လေသည်။

‘နေ့တိုင်း လာစောင့်တာပဲ။ သီတာများ ဘယ်နေ့လာမလဲလို့ နေမှာပေါ့။ ဟိုက လွှတ်ပါတော့မယ် အားကြီး’ ဟု ဒေါ်လေးက ရေရွတ် နေသည်ကို ကြားရသည်။

ကျွန်မသည် မမကြီး၏ ညှိုးငယ်သောမျက်နှာကို တစ်လှည့်၊ သူ့ချစ်သူ၏ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်သော မျက်နှာကို တစ်လှည့် မြင်ယောင်ကာ သနားသလိုပင် ဖြစ်လာပါသည်။ အိမ်တွင် မမကြီးမျက်နှာငယ်နေရသည် ကိုလည်း သနားသည်။ ညတိုင်း မျက်ရည်ကျသည်ကိုလည်း သနားနေ သည်။ သို့သော် ကျွန်မ ဘာများ တတ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ဘွားဘွားကို ကျွန်မလည်း ကြောက်ရသည်မဟုတ်လား။ သနားသည်ပင် မပြောရဲ။

ဘွားဘွားက ကျွန်မကိုပင် ကြိုတင်ဆူပူနေသည်ကိုလည်း ရယ်မောချင်စဖွယ် ကြုံရသေးသည်။

သည်ကြားထဲတော့ ကျောင်းဖွင့်ရာသီစပြီဖြစ်လေရာ ကျွန်မသည် ကျောင်းနှင့် အိမ်နှင့် ကူးလူးကာ မအားမလပ် ရှိလာပြန်သည်။ ကျောင်းစာများနှင့် လုံးထွေးနေပြန်သည်။ ခုနစ်တန်းတွင် ပထမရခဲ့သည်မို့ ကျောင်းစာများကို အရင်ကထက် လောဘကြီးလာသည်။

မမကြီးကိုတော့ သည်ရက်များထဲ အရင်လို ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ဘွားဘွားနှင့်လည်း စကားဆိုနိုင်ကြပြီ။ ဘွားဘွား၏ စကားသံများလည်း နူးညံ့ခဲ့ပြီ။ နှစ်ယောက်သား ဈေးအတူ သွားမြဲ၊ အတူ ချက်ပြုတ်မြဲဖြစ်လာပြန်သည်။ မမကြီးသည် ဘွားဘွား၏ စေတနာကို နားလည်ခဲ့ပြီဟု ဒေါ်လေးက ဆိုပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ဟုတ်မှာပဲဟု ဒေါ်လေးသံယောင်လိုက်ကာ စိတ်ချမ်းသာဆဲ။

တစ်ရက်မှာတော့ မမကြီး အိမ်မှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားသည်ကို ကြုံကြရပါသည်။ မနက်မိုးလင်းတော့ ဒေါ်လေးက အလောတကြီး လာနှိုးမှ ကျွန်မ သိရသည်။ မမကြီး မရှိတော့ပြီ။ စာတိုတစ်စမျှသာ အခန်းထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘွားဘွားသည် ထမင်းမျှပင် ထွက်မစားနိုင်တော့လောက်အောင် ပုံလဲရှာသည်ကို မြင်လျှင်တော့ ကျွန်မမှာ ဘွားဘွားကိုလည်း သနားစိတ် ဝင်လာပြန်သည်။ မမကြီးတစ်ယောက် ဘယ်များ ရောက်နေသည်လဲ။

တစ်ပတ်ကျော်မျှ ရှိလျှင်တော့ လူကြီးနှစ်ဦး သုံးဦး အိမ်ကို လာကြပါသည်။ မမကြီး၏ချစ်သူ ငှားနေသောအိမ်မှ အိမ်ရှင်လည်း ပါလာသည်။ သူတို့က မမကြီးကို လူကြီးစုံရာနှင့် အပ်လိုသည်တဲ့။ ဘွားဘွားက ဒေါသတကြီး ငြင်းဆန်ဆဲ။

ဖေဖေတို့ပါ လိုက်လာကြပြီး ဖျောင်းဖျတော့မှ ခေါင်းညိတ်တော့သည်။ သို့သော် ဘွားဘွား အဲသည်ညက ငိုရှာသည်ကို ကျွန်မ သတိရနေသည်။

‘သူ့အတွက် အမေပြောခဲ့တာ အမေ့ စေတနာကိုတောင် သူနားမလည်ဘူး။ နှစ်ယောက်စလုံး ပညာက မတတ်၊ အလုပ်က ဟုတ်တိ

အချစ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း

ပတ်တိမရှိနဲ့ အလောတကြီး အိမ်ထောင်ပြုကြတာ တစ်သက်လုံး ဆင်းရဲ
မှာစိုးလို့ အမေတားခဲ့တာပါ' ဟု ဖေဖေရှေ့တွင် ဘွားဘွားက အသံလေး
တုန်တုန်နှင့် ညည်းရှာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မကတော့ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေ့တတ်သေးသော
အရွယ်ပီပီ အင်္ကျီအသစ်ဝတ်ရမည်၊ မင်္ဂလာပွဲမှာ ပျော်ရမည်၊ မုန့်များ
တဝစားရမည်ကိုသာ ပျော်နေသည်။ အရာအားလုံးကို ပျော်စရာ ထင်
နေသည်။

မမကြီးတစ်ယောက် မင်္ဂလာပွဲနေ့မှာ မျက်နှာလေး ပြုံးမြဲနေသည်
ကို မြင်ရတော့လည်း ကျွန်မက ပျော်သည်။ မင်္ဂလာပွဲမှာ အကျဉ်းချုံးမျှသာ
လုပ်နိုင်သည်ကို လူကြီးများက စိတ်မကောင်းဖြစ်ဆဲ ခဲဖိုးတောင်းဖို့ သူငယ်
ချင်းများနှင့်တိုင်ပင်ကာ ပျော်နေသည်။ နောက်ဆုံးအနေနှင့် ယောက်ျား
နောက် လိုက်ပါတော့မည်မို့ ဘွားဘွား၊ ကျွန်မ၏မိဘများနှင့် ဒေါ်လေး
တို့ကို ကန်တော့ကာ မမကြီးငိုတော့လည်း သူပဲ အမျိုးမျိုးဟု တွေးကာ
ရယ်စရာမှတ်ပြီး ပျော်နေခဲ့လေသည်။

ယခုတော့ ရာသီများ အကြိမ်ကြိမ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်အတွင်း
ကျွန်မသည်လည်း ရွက်သစ်အခါခါ လဲရသော သစ်ပင်လို ဘဝဟောင်း၊
နေရာဟောင်းများကို နှုတ်ဆက်လာရပါသည်။ ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်
တော့ ဖေဖေတို့က မန္တလေး ပြောင်းကြသည်။ ကျွန်မလည်း မန္တလေး
မှာပင် တက္ကသိုလ်တက်ရသည်။ အလုပ်ဝင်ရသည်။ ဘွားဘွားတို့ရှိရာ
မြို့ကိုလည်း ပြန်မရောက်ဖြစ်။

ဖေဖေသာ တစ်နှစ်လျှင် တစ်ကြိမ်လောက် မှန်မှန်သွားတတ်
သည်။ ဖေဖေ ပြန်လာလျှင်တော့ သတင်းများ ကြားရမြဲ။ မမကြီးမှာ
ကလေး သုံးယောက်ပင်ရှိပြီဆိုတာ သိရသည်။ ဒေါ်လေးတစ်ယောက်
ဘွားဘွားခြေရာ နင်းကာ ကလေးများကို ခေါ်ထိန်းပေးနေသည်ကို သိရ
သည်။ မမကြီးတို့မှာ စီးပွားရေးကတော့ လုံးလည်ချာလည်လိုက်နေ
ကြသည်ဟု ဖေဖေက ပြောပြတတ်သည်။ မမကြီးက ကျွန်မကိုလည်း
တွေ့လိုသည်တဲ့။ သို့သော်လည်း မရောက်ဖြစ်။

သည်နှစ်တော့ ဘွားဘွားက နေသိပ်မကောင်းသည်မို့၊ ဖေဖေက အတူလိုက်စေချင်မို့၊ မေမေရော ကျွန်မပါ မြို့သို့ ပြန်ရန် ဖြစ်လာပါသည်။

ဘွားဘွားသည် ကျွန်မတို့ကို လူစုံတက်စုံ ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက် ပျော်နေရှာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဟင်းစီမံဖို့ ပြင်သည်မို့၊ ဒေါ်လေးက မိခင်ကို ကြည့်ကာ တပြုံးပြုံးဖြစ်နေသည်။

‘အခုမှ ငေါက်ခနဲ နေကောင်းလာတော့တာပဲ အမေတို့ကတော့’ ဟု ဒေါ်လေးက ဆိုသည်။

ကျွန်မမှာတော့ အိမ်ရောက်သည်ဆိုလျှင်ပဲ မမကြီးကို ဦးဆုံးတွေ့ချင်နေပါသည်။ မမကြီးနှင့် ပြန်မတွေ့ဖြစ်တာ ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်မတို့ ရွှေ့ပြောင်းစဉ်ကတော့ ကလေးလေးပိုက်ကာ သဘောဆီပလိုက်ဖို့သည်ကို သတိရနေပါသည်။

‘အမယ်လေး သွားရင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ် မျောက်လောင်းသုံးကောင်ကို။ ဒီနေ့သာ အိမ်မလာသေးတာ။ ခါတိုင်းဆို ရောက်နေပြီ။ သူက သူ့စက်ချုပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ဖက်ဆိုတော့ ကလေးတွေကို ကောင်းကောင်းကြည့်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကလေးတွေလည်း ဒီလာမှ ကောင်းကောင်းနေရ၊ စားရတာ’ ဟု ဘွားဘွားက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပြောပြနေသည်။

“သမီး သွားလိုက်မယ်လေ ဘွားဘွား။ အပြန်ကျရင် မမကြီးနဲ့ကလေးတွေ ခေါ်လာခဲ့မယ်”

ကျွန်မသည် ဒေါ်လေး လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ မမကြီး၏အိမ်မှာ ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အိမ်ငယ်လေး။ အိမ်ရှေ့တွင် ကလေးငယ်နှစ်ယောက် ဆော့ကစားနေသည်ကို မြင်ရသည်။

ကျွန်မ ခြံထဲဝင်လာတော့ အိမ်အတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး အပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မသည် မြင်ကွင်းကို ခြေအစုံရပ်ကာ အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိပါသည်။ ဘီးဆံပတ်နှင့် ကိုယ်ဟန်ပြည့်ပြည့်နှင့် အသက် ၄၀ ခန့်ထင်ရသော အမျိုးသမီးသည် ကျွန်မ၏ မမကြီးပါတကား။

တစ်ချိန်က ဝင်းဝါသွယ်နုသော မိန်းမပျိုမှာ ဘယ်ရောက်သွားပါ

အချစ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း

သနည်း။

“မမကြီးရယ် မိန်းမကြီး ကျနေတာပဲ”

ကျွန်မအသံမှာ စိတ်မကောင်းသံများ ဖြစ်နေလေမလား။

“အေးလေ။ မိန်းမကြီးပဲဟာကို”

မမကြီးက ရယ်မောပြီးရွှင်နေသည်။ ကလေးငယ်များကို ကျွန်မ နှင့် စကားပြောစေကာ ရွှင်နေသည်။ အိမ်ပေါ်တက်စေကာ၊ နေရာချကာ နှင့် အလုပ်များနေပြန်သည်။ အိမ်ရှေ့တွင် စက်တစ်လုံး ချလျက်။ ချုပ် လက်စတွေ့ရသလို ပုံထားသော အထည်များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ‘သူက အလုပ်သွားတယ်လေ’ဟု မမကြီးက ပြောပြသည်။

“နှစ်ယောက်စလုံး လုပ်မှကိုး။ အကြီးလေးကလည်း ကျောင်း နေရပြီလေ။ နောက်ဆို အငယ်လေးတွေပါ လာဦးမယ်”

ကလေးငယ်လေးမှာ ပုခက်ထဲတွင် အိပ်မောကျဆဲက လူးလွန်၊ စပြုပြီ။ ကလေးကို ချီမည်ပြင်ဆဲ မီးဖိုထဲတွင် ထမင်းအိုးက ဝေသည်မို့၊ ‘ခဏနော်’ဟု ပြောကာ အပြေးအလွှား ထထွက်သည်။ သည်ခဏမှာပင် အိမ်ရှေ့က စီခနဲ ငိုသံကြား၍ ကျွန်မ ထွက်ကြည့်လျှင် ကလေးနှစ်ဦးမှာ ကစားစရာလုခိုက် အငယ်လေးက ငိုယိုအော်ဟစ်နေသည်ကို မြင်ရပါ သည်။

“သားကြီးရေ အမေဘာပြောထားလဲ ငိုသံမကြားချင်ဘူး ပြော ထားတယ် မဟုတ်လား”

အိမ်ပေါက်ဝတွင် မမကြီးပေါ်လာကာ မာန်မဲတော့မှ ကလေး လက်ထဲကို ကစားစရာပြန်ရောက်သည်။ သို့သော် ရန်စောင်လိုဆဲ။ ကျွန်မ သည် ရယ်မောချင်စွာ ပြီးတော့ အနည်းငယ်စိတ်ရှုပ်စွာ နေရာမှာပင် ရပ်လျက် မမကြီးကို လှည့်ကြည့်မိသည်။

မမကြီးသည် ယောက်မကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်ကာ ကလေး အငယ်ဆုံးလေးကို ခါးထစ်ခွင်ချီလျက်။ ထဘီကလည်း အလောသုံးဆယ် ပြင်ဝတ်လာပုံရပါသည်။ သူလည်း သူ့ဟန်ပန်ကို သူ့ဘာသာ ရယ်မောလို သည်လား မသိ။ ကျွန်မကို ပြုံးစိစိကြည့်နေသည်။

ကျွန်မမှာတော့ တစ်ချိန်က တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် မမကြီး၏ ရှက်ရိပ်စွန်း

အချစ်ကို ဖတ်ရှုခြင်း

သော၊ အချစ်ကို စူးစမ်းလိုသော မျက်လုံးနှင့် အပြုံးလေးများကိုသာ
ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

Teen Magazine ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၂

အလွမ်း အငေး လည်ပြန်

* * *

သည်ရက်များအတွင်း နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆံသလို တွေ့ရတတ်သော အမေ့ငေးမျှော်ဟန်သည် မမြင်ယောင်ပြုလျက်ကပင် မမြင်ချင်အဆုံး ဖြစ်လျက် သည်ငေးမျှော်ပုံ၏ ဦးတည်ရာကို အလိုလို မှန်းသာတော့လည်း ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

အမေသည် နံနက်စာစားပြီးချိန်တိုင်း အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် ထိုင်လေ့ရှိပေသည်။ ခြံဝိုင်းထဲတွင်ကား သစ်ပင်ပျိုတို့သည် စိမ်းလန်းမြဲ စိမ်းလန်းလျက်။ မိုးရာသီ မိုးရေစက်အောက်တွင် သစ်ခက်သစ်ရွက်များ စိမ်းမြသည် နှင့်အမျှ ထွက်ပြုလာကြသည့် ပန်းရောင်စုံအလှတို့ကလည်း မြိုင်လျက်။ ဟိုဟိုသည်သည် အပင်ကူးလူးတတ်သည့် ငှက်ငယ်တို့ကလည်း တေးသံသာမြဲသာလျက်။ အနှစ်နှစ် အလလက အမေ အစဉ်တစိုက် ဖန်တီးခဲ့၍ပင် သက်ဝင် သာယာနေသည့် ခြံမြင်ကွင်း။

သို့သော် အမေသည် ထိုထိုသော မြင်ကွင်းကို ကြည့် ငေးသည် မဟုတ်ချေ။ အမေမျက်ဝန်းအစုံသည်ကား အိမ်ရှေ့လမ်းမသို့ စိုက်လျက်

ရှိပေသည်။

ပုဏ္ဏရိပ်ပင်တန်းတို့ အနားသတ်သည့် ခြံစည်းရိုး၏ တစ်ဖက်တွင်ကား မြေနီလမ်း ရှိလေသည်။ မြေနီလမ်းသွယ်သည် လူသွားလူလာ စည်ကား တတ်သည့် လမ်းမကြီးသို့ ဦးတိုက်သွားသည်။ လမ်းဘေးတွင် မြက်ပင်၊ တောပန်းပင်တို့ ပေါက်ရောက်လျက် လမ်းသားမြေမှာ ကျောက်စရစ် ရောသော်လည်း ပင်ကိုအနီရောင် မပျောက်တတ်သော ထိုမြေနီလမ်း သည် အမေအဖို့ ဘာများ ငေးမျှော်စရာ ရှိပါသနည်း။

အမေ ငေးရာသို့ အကြည့်လိုက်ပါမည်ဆိုလျှင်တော့ ထို အမေးက အဖြေ အလိုလိုပေါ်ပြီ။

နံနက်ဆိုလျှင် မြေနီလမ်းလေးသည် လူသွားလူလာ မဆိုစလောက် စည်တတ်သည်။ ဈေးသွားဈေးလာတို့နှင့်အတူ စာသင်ကျောင်းအသီးသီး သို့ သွားတတ်သည့် အဖြူအစိမ်းဝတ် ကလေးငယ်များ၊ ဆရာမအချို့ကိုပါ တွေ့ရတတ်သည်။ စကားသံ၊ ရယ်သံတို့သည် ခြံဝိုင်းထဲသို့ပါ လျှံကျလာ တတ်မြဲ။

ကလေးတို့သည် နယ်ဒေသပေမို့ လူကြီးမိဘ လိုက်ပို့ရန်မလိုဘဲ မောင်နှမချင်းဖြစ်စေ၊ နီးစပ်ရာ ကလေးချင်းဖြစ်စေ စုကာ သွားတတ်ကြ သည်။ ကျောပိုးအိတ် ပိုးလျက်၊ လွယ်အိတ်ကိုယ်စီလွယ်လျက် နှစ်ဦးစ၊ သုံးဦးစ ယှဉ်လျက် လျှောက်လာတတ်ကြသော၊ စကားဆိုလျှင်လည်း အငြင်းသံ၊ ရယ်သံလေးများ စွက်လျက်ရှိကာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပုခုံးချင်း တွန်းလိုက် တိုက်လိုက်သေးသော ကလေးတို့ကိုငေးရင်း ‘ဪ’၊ ဒီကလေးတွေဟာ ရွံ့တွေ စင်တော့မှာပဲ’ဟု အမေ ရေရွတ်တတ်သည်။

အမေ့ မျက်လုံးများကတော့ ပြုံးနေတတ်ပေသည်။

စင်စစ် သည်မြင်ကွင်းကို ကျောင်းဖွင့်ရက်တိုင်း နေ့စဉ် မြင်လာရသည် မှာ ကာလအားဖြင့် များစွာမကြာလှသေး။ အတိအကျဆိုရသော် သည်တစ်နှစ် ကျောင်းဖွင့်ချိန်မှစလေသည်။

အမေသည် ပြီးခဲ့သည့် နွေဦးတွင် သက်ပြည့်ပင်စင်ယူသည်။ ဆယ်စု နှစ်လေးခုကြာ ကျင်လည်ခဲ့သည့် ကျောင်းဆရာမဘဝကို ကျောခိုင်းရ သည်။ သူ့တပည့်တပန်းများစွာကို နှုတ်ဆက်ရသည်။ တစ်ကျောင်းလုံး

ပြေးရေမှ သူ့အပြင် နှစ်ယောက်သာရှိသော ဆရာ၊ ဆရာမလေးတို့ကို ချန်ခဲ့ရသည်။ ရာသီဥတု သာယာကြည်လင်သည့် ကျောင်းဖွင့်ရက်တိုင်း စက်ဘီးတချောက်ချောက်နင်းလျက်၊ မိုးရက်ဆိုလျှင် နှစ်မိုင်မျှ လမ်း လျှောက်လျက် နေ့စဉ်ခရီးဆန်ခဲ့ရာ ကျောင်းကလေးကိုလည်း စွန့်ခွာရ သည်။

ခန္ဓာက တာဝန်မှ ရပ်နားခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း စိတ်ကမူ ထိုကျောင်း လေးတွင်သာ တဝဲလည်လည် ကျန်ခဲ့ပုံရသည်။ နွေကာလတွင် သိပ်မသိ သာ။ ချက်လိုက်ပြုတ်လိုက်၊ စာဖတ်လိုက်၊ ရံဖန်ရံခါ မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံလိုက်။ အမေအမူအရာသည် ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းမရှိ။ ပုံမှန်ဟုပင် မြင်ရ၏။ ပင်စင်ယူခါစ အမိအဖတို့အကြောင်း လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များထံက ကြားဖူး သမျှ အမေ စိတ်ကျမည်စိုးသည်နှင့် မသိမသာ စောင့်ကြည့်ဂရုစိုက်နေ မိသောကျွန်မမှာ စိတ်အေးခဲ့ရပါသေးသည်။

ဟော...ခုတော့ ကျောင်းဖွင့်ပြီလေ။ အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမတစ်ဦး ၏ ပထမဆုံးကြိုရသော ကျောင်းဖွင့်ရာသီ။ နှစ်ပေါင်း ၄၀ နီးပါး ကျင်လည် ခဲ့သည့် ကျောင်းချိန်သည် အမေစိတ်နှလုံးအား တစ်ဖန် ပုတ်နှိုးလေပြီ။

‘ညနေ ကျောင်းဆင်းတော့လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝရံတာကနေ ဒီကလေးတွေကို စောင့်ကြည့်ရတာ သူ့မှာတစ်လုပ်’ဟု ကျွန်မ ရုံးသွားချိန် အိမ်တွင် အမေနှင့်ကျန်ရစ်မြဲ ကြီးကြီးက ကရုဏာ သက်ဟန်၊ သို့သော် စိတ်မသက်သာဟန်နှင့် ဆိုတတ်သည်။

‘နေပါစေ ကြီးကြီးရယ်၊ သူ့စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေ’

‘သူ့ကျောင်းကို ဘယ်လောက်များ လွမ်းနေတယ် မသိဘူး၊ တစ်နေ့ ကလည်း ကျောင်းကို ဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ လူစားလာပြီလားဆိုတော့ ဆရာမလေး ခင်ထွေးရီက မလာသေးဘူး ဖြေတယ်တဲ့၊ အဲဒီနေ့က သက်ပြင်းချပြီး ငြိမ်သွားတာ အကြာကြီးပဲ’

အမေသည် နွေဦးပေါက်ချိန် နီးလာကတည်းက သည်အကြောင်း တစ်ခုကိုသာ ပူပန်ခဲ့သူပင်။ သူ မရှိသည့်နောက် နေရာလစ်လပ်နေမည်ကို စိုးရွံ့ရှာသည်။ မကြာမကြာလည်း ပြောနေတတ်သည်။ ရှေ့တွင်လည်း ဥပမာတစ်ခုက ရှိဖူးလေသည်။

လွန်ခဲ့သောတစ်နှစ်က ပြောင်းရွှေ့သွားသူ ဆရာမလေး နေရာသို့ အစားဝင်မည့်သူပင် အမေ အငြိမ်းစားယူချိန်အထိ ရောက်မလာခဲ့။ ဆရာသုံးဦးနှင့် အနိုင်နိုင်ကျဲနေရသည့် ကျောင်း၌ ဆရာတစ်ဦးသာ ထပ်၍လျော့ပါက သင်ကြားရေး ကသောင်းကနင်းနိုင်တော့မည်ကို ပူပန်ခဲ့ရှာသည်။ လူစားရောက်ရန် အချိန်ကာလတစ်ခုတော့ ကြာလိမ့်မည်ထင်ခဲ့ရှာသည်။

ခုတော့ အမေထင်သလိုပင် အမှန်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုကွက်လပ်ကား ဘယ်တော့ပြည့်မည်နည်း။ မသိနိုင်ပြီ။

‘ကျောင်းဘက် သွားဦးမယ်ရော မပြောဘူးလား’

‘အံ့မယ်လေး၊ သတိရတိုင်း သွားမယ်ချည်းလုပ်နေတာပါ မရွှေ့ချောရယ်၊ ကျုပ် မနည်းတားထားရတာပါ။ လမ်းတွေက ဗွက်တွေနဲ့ ချော်လဲပြုမှဖြင့်၊ သွားချင်ရင်လည်း မိုးပါးမှသွားလို့ ပြောလွန်းလို့ အိမ်မြဲနေတာ’

‘ကျူရှင်သင်ရင် သင်ပါဆိုတော့လည်း မသင်ဘဲနဲ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စာကလေးသင်နေတော့ အပျင်းလည်းပြေ၊ အလွမ်းလည်း ပြေတာပေါ့’

‘နင့်အမေက အဲဒီလိုလည်း သင်ချင်ပုံမရပါဘူး မိခိုင်ရယ်၊ သူ့ကျောင်းကို သံယောဇဉ် မပြတ်တာပဲနေမှာ’

အင်း၊ သံယောဇဉ် မပြတ်လည်း မပြတ်ချင်စရာ...။

သည်စကားကိုတော့ ရင်တွင်းမှသာ ဆိုမိပေသည်။ တစ်လက်စတည်းပင် ပြီးခဲ့သည့် တနင်္ဂနွေတစ်ရက်က မြို့မဈေးကြီး၌ မခင်ထွေးရီနှင့် ဆုံခဲ့ပုံကို သတိရလာပါသည်။

အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကျွန်မထက် သုံးနှစ်မျှကြီးသော်လည်း အမေ့သမီးမို့ ခင်မင်လေးစားဟန်စွက်သည့် အမူအရာသည် မခင်ထွေးရီ၏ မျက်နှာတွင် လင်းလက်နေ၏။ ရှုပ်အင်္ကျီပွပွကို လက်ဖျားအထိ ကြယ်သီးတပ်ဝတ်လျက် မြက်ခမောက် ဆောင်းထားသော၊ ဈေးဝယ်ပစ္စည်းတို့ကို မနိုင်တနိုင် ဆွဲထားသော သနပ်ခါးပါးကွက် မပြယံ့တပြယ် အပြုံးမျက်နှာနှင့် တောကျောင်းဆရာမလေးကို အမှတ်မထင် ငေးရင်းက အမေ့ကိုပင် အမှတ်ရလာပါသည်။

အမေသည် မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆရာမဆိုစေကာမူ ဘယ်သောအခါမျှ ဟိတ်နှင့်ဟန်နှင့် တွေ့ရတတ်သူမဟုတ်ပေ။ အဖြူအစိမ်းဆင်လျက်

အလွမ်း အင်း လည်ပြန်

အိတ်တစ်လုံးကို လက်ကိုင်ဆွဲလျက် ရိုးစင်းအေးချမ်းသောအသွင်နှင့် ကျောင်းသွားပုံမှာ အမေ့ မူပိုင်ဟန်ဖြစ်လေသည်။ အိတ်သည်ပင် ခပ်ရိုးရိုး သာမန်အိတ်တစ်လုံးသာဖြစ်သည်။ ပိုက်ဆံ၊ ဘောပဲနံ၊ ခေါက်ထီး စသည်ဖြင့် ထည့်သိုလျှင် အဆင်ပြေတတ်သည့် အရွယ်အစားရှိသော၊ ဈေးလည်းပေါသော အိတ်သာ။

တစ်ခါကလည်း ရန်ကုန်မှအပြန်တွင် လူကြီးများနှင့် သင့်တင့်သော ပုံသွင်ဖြစ်လျက် ဈေးအထိုက်အလျောက်ပေးရသည့် အိတ်တစ်လုံး အမေ့ အတွက် ဝယ်လာပေးဖူးပါသည်။ သို့သော် အမေသည် ထိုအိတ်ကို ယခုတိုင် သိမ်းထားဆဲ။ တစ်ကြိမ်ပင် ထုတ်မကိုင်သေး။ ရံဖန်ရံခါ ပလတ် စတစ်အိတ်တစ်လုံးနှင့်ပင် ကျောင်းသွားချင် သွားတတ်ပါသေးသည်။

ကုန်းခေါင်ခေါင် လယ်ယာမြေပတ်လည်ဝိုင်းသော အမေတာဝန်ကျ ရာ ရွာကလေးကလည်း ဟိတ်ဟန်လုပ်စရာ နေရာမရှိ။ လယ်ယာလုပ်သူ တို့နေကြသော ကျေးလက်တောရွာ။ အိမ်ခြေယာခြေလည်း မများ။ ထိုရွာ တွင် အမေ့တပည့်ဟောင်းများစွာ။

ကျွန်မသည် ငယ်စဉ်ကစကာ အမေ့ပုံရိပ်ကို အဖြူအစိမ်းနှင့် တွဲလျက် သာ မှတ်မိရသည်။ ကျွန်မကို အိမ်တွင် စာပြပေးပုံအား မှတ်မိသည်။ သို့သော် တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျောင်းပျက်တာ များလွန်းသော၊ အချိန် ပိုသင်ပေးလိုလျှင်ပင် ရောက်မလာတတ်ကြသော တပည့်အချို့အတွက် စိတ်မကောင်းဟန် ဆိုပြောဖူးသည်ကိုလည်း မှတ်မိပါသည်။

‘အမေကလည်း သူတို့ဟာသူတို့ ကျောင်းပျက်တဲ့ဟာ စိတ်ပူနေ သေးတယ်၊ စာတတ်ချင်ရင် ကျောင်းလာမှာပေါ့’

‘သမီးရယ် စာတတ်ချင်လည်းပဲ ကျောင်းမလာနိုင်ကြတဲ့သူတွေ ဒီလောကမှာ အများကြီးပဲ၊ တစ်နေ့တော့ သမီး သိလာပါလိမ့်မယ်’

ထိုစဉ်ကတော့ အမေ့မျက်နှာကို မျက်လုံးလေး ဝိုင်းလျက် စူးစမ်းငေး မောခဲ့ဖူးသည်။ အမေ့ပြောသမျှကို လုံးလုံး နားမလည်။ ကျွန်မဆို ပညာလို ချင်သားပဲ၊ ဆယ်တန်းအောင်ချင်၊ ဘွဲ့ရချင်သားပဲ။ ဒါကြောင့် ကျောင်းမ ရောက် ရောက်အောင်သွားတာပေါ့၊ ကျောင်းရောက်အောင် မလာနိုင်တဲ့ ကလေးတွေက လမ်းမမှတ်မိလို့များလား။ ကလေးအတွေးများကတော့

ခုနေ စဉ်းစားလျှင် ရယ်မောပြုံးရွှင်စဖွယ်။

ကျွန်မ မှတ်မိသေးသော နောက်ထပ်ရိပ်ပုံတစ်ခုမှာ တစ်ခုသော ကျောင်းဖွင့်ရက်၌ လက်ဆွဲအိတ်အလတ် တစ်လုံးတွင် ပေတံ၊ ခဲတံ၊ခဲဖျက် စသည်တို့ထည့်ကာ အမေကျောင်းသွားပုံဖြစ်ပါသည်။ ရွာကဆိုင်မှာ ဈေးကြီး ပေးဝယ်ရသည့် တပည့်များအတွက် ဈေးရင်းနှင့်ရနိုင်ရန် သယ်ပေးသည်ဟုတော့ အစဦးက ဆိုသည်။ သို့သော် ကြီးကြီးထံကသိရ သမျှမှာတော့ အရင်းတောင် ပြန်မရဆိုပါလား။ အမေ သယ်ယူပေးသမျှမှာ အလှူပေးသည့်နှယ်။ သည်အကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်းပြောပြတော့ လည်း အမေမျက်နှာတွင် အပြုံးက လင်းပခိုတွယ်လျက်။

အမေသည် ကျွန်မ မှတ်မိသည့် ငယ်ပုံရိပ်များတွင်သာမက အသက် အရွယ်ရလာပြီဖြစ်သည့် သည်ဘက်နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင်လည်း ထိုထို သောအမှုများကို မကြာမကြာ ပြုမြဲပင်။

တစ်နေ့တော့ အိမ်အပြန်တွင် ဖိနပ်ပင်ပါမလာ။ မိုးတွင်းဖြစ်၍ ခြေတွင် ရွှံ့များ အလိပ်လိုက်တက်လျက် ပြန်ရောက်လာသည်။ ခြေဗလာနှင့် ခြံဝိုင်းထဲဝင်လာပုံကို ကြီးကြီးရောကျွန်မပါ သတိမထားမိ။ လှေကား ထစ်ရှေ့ချထားသည့် စဉ်အိုးလေးထဲက ရေခပ်ကာခပ်ကာနှင့် ဆေးချနေ တော့မှ ကြီးကြီးကထွက်ကြည့်သည်။ ‘ဟဲ့’ဟု အာမေဇီတ်သံ ကြားတော့မှ ကျွန်မပါ အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာရပါ သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ဖိနပ်ပြတ်ခဲ့သလား’

‘မဟုတ်ဘူး မမရဲ့၊ ကျွန်မ ပေးပစ်ခဲ့တာ’

‘အလိုတော်၊ ဘယ်သူ့ ပေးခဲ့တာတုံး’

‘ကျွန်မ တပည့်လေးဟာလေ၊ ကျောင်းက ထွက်သွားတာတော့ ကြာပါပြီ၊ နာမည်ပြောလို့လည်း မမ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲ..ဒီနေ့ ကျောင်းကိုအသွား သူနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တော့ မြို့တက်ဈေးရောင်းမလို့တဲ့၊ ခြံထွက်တွေရောင်းဖို့ လမ်းလျှောက်လာကြတာ ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်မပါ တော့ ဟဲ့..ဖိနပ်ဘာလို့ မစီးတုံး၊ ချော်လဲမှာစိုးလို့လားဆိုတော့ အခုသွား ရောင်းပြီး အပြန်ဈေးဝယ်လို့ ပိုက်ဆံပိုရင် ဝယ်မလို့ပဲတဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်မလည်း ကဲ..ငါ့ဖိနပ်ယူသွား၊ ငါက အိမ်မှာ အပိုတွေ ရှိတယ်လို့ ပြောပြီးပေးပစ်ခဲ့

အလွမ်း အငေး လည်ပြန်

တယ်၊ မယူရင် စိတ်ဆိုးမှာဆိုပြီး ချွတ်ပေးခဲ့တာပဲ’

ဟော့တော်...။ ကျွန်မနှင့် ကြီးကြီးမှာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာသာ ပြုံးရပါတော့သည်။ ‘ဝေသန္တရာမ’ဟု ကြီးကြီး က ဆိုသည်။ ‘ဒါမျိုးတစ်ခါလည်းမဟုတ်၊ နှစ်ခါလည်းမဟုတ်’ဟု ခြေဗလာ နှင့် နှစ်ခိုင်ခရီးလျှောက်လာသည့် ညီမအပေါ် ကရုဏာဒေါသောနှင့် တဖျစ် တောက်တောက်လုပ်သည်။

ကျွန်မကမူ အမေ့ရင်တွင်းကို လှမ်းမြင်ပေသည်။ အမေသည် သူ့တပည့်တို့အပေါ်၌ အစဉ်ပူပန်စိတ်ရှိသူ၊ တပည့်မရွေး စေတနာထားသူ။ အပေးသာရှိလျက် အယူကိုမူ စိုးစဉ်းမျှ ထည့်မတွက်လေသူ။

အမေ စေတနာထားသည်နှင့်အမျှ အမေတာဝန်ကျရာရာမှ ကျောင်း သားများ၊ မိဘများသည်လည်း အမေ့အပေါ် အားကိုးအားထားရှိလှသည်။ ချစ်ခင်မဆုံးရှိလှသည်။ အရှေ့အနောက် ဝဲယာမှ ပျံ့လွင့်လာတတ်သော ‘ဆရာမကြီး’ ခေါ်သံများ။ အမေ့အား နှောင်တည်းထားသော ကြိုးများစွာ။ ထိုကြိုးတို့ကို ဖြတ်တောက်ရတော့မည့်အချိန် တစ်စစ နီးကပ်လာတုန်း ကများ အမေ ဘယ်လို ခံစားခဲ့ရရှာပါလိမ့်။

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံကို ဘယ်အရပ်က ကြား သည်ဖြစ်စေ အမေ နားစွင့်လိုမည်။ အဖြူအစိမ်းဝတ် ကလေးငယ်တို့ကို ဘယ်လမ်း၌ တွေ့သည်ဖြစ်စေ အမေ ငေးမောလိုပေမည်။

‘ထွေးရီတို့ အဆင်မှပြေရဲ့လားမသိဘူး၊ လူက နှစ်ယောက်လောက်နဲ့ ကျောင်းကတစ်ကျောင်းလုံး’ဟု ခုတလော မကြာမကြာ ပြောတတ်တာကို မခင်ထွေးရီနှင့်သည် လိုတွေ့ရသည့်အခိုက် သတိရမိပါသည်။

မခင်ထွေးရီသည် အမေနှင့် ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင် လက်တွဲလုပ်လာသူ။ အမေ့အပေါ် ချစ်ခင်သံယောဇဉ်ကြီးလှသူမို့ ကျွန်မကိုတွေ့သည်နှင့် အမေ့ အကြောင်း မေးမြန်းစရာများစွာရှိနေသည်။ ဆရာမကြီး နေကောင်းပါရဲ့ လားမှ အစပြုကာ မေးခွန်းများစွာ မေးလိုပြန်သည်။

ကျွန်မမှာ သူမေးသမျှ လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ဖြေရင်းက သည်တစ်နေ့မှ စကာ အိမ်ဘက်သို့ မခင်ထွေးရီ ရောက်မလာပုံကို ပြန်ပြောင်းအမှတ်ရ လာသည်။

‘မမခင်ထွေးရီကလည်း မေးနေရသေးတယ်၊ လူကိုယ်တိုင် လာတွေ့လိုက် ပြီးရော’

‘ရော် - ကျွန်မလာရင် ငိုချင်မှာ မခိုင်ရဲ့၊ အခုနေ ဆရာမကြီးကိုတွေ့ရင် ကျွန်မ ငိုမိမှာ၊ ဆရာမကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံပဲ ဘာထူးမလဲ၊ ဒါကြောင့် မြို့ထဲလာတဲ့အခါ အပြန်လှည့်ဝင်ရင်ရရဲ့သားနဲ့ ကျွန်မ မလာတာ’

မခင်ထွေးရီ၏အပြုံးတွင် အမှန်ပင် ဝမ်းနည်းရိပ် စွက်လျက်နေပေသည်။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ကျောင်းမှာ သိတဲ့အတိုင်း ဆရာမကြီးရှိတုန်းကတောင် တစ်တန်းတစ်ယောက် သင်နိုင်လို့လား၊ နှစ်တန်းကို တစ်ယောက် သင်ရတာ၊ ဒီအခန်း စာပေး၊ ဟိုအခန်း ပြေးသင်ရတာကိုး မခိုင်ရဲ့’

အချို့ အချို့သော ကျောင်းဖွင့်ချိန်များ၌ အမေ့ကျောင်းကလေးသို့ ကျွန်မ ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ အမေသည် သူငယ်တန်းနှင့် ပထမတန်းကို သင်ရသည်။ အမေ့ကလေးငယ်တို့သည် စာပြဆဲမှာပင် ကျွက်ကျွက်ညံ့ချင်သည်။ သူငယ်တန်းကို စာအရေးခိုင်းလျက် ပထမတန်း ပြေးသင်လျှင် နောက်နားဆီက ငြင်းခုံသံ၊ စကားသံ၊ တွန်းထိုးဟန်များ ပေါ်လာရုံမက ထိုင်ရာမှထလျက် ပြေးလွှားဆော့ကစားတာမျိုးကိုပင် ရယ်မောစဖွယ် ကြုံခဲ့ရပါသေးသည်။

‘အခုတော့ ဆရာရော ကျွန်မရော ဆရာမကြီးသင်ခဲ့တဲ့ အတန်းပါ ခွဲသင်ရတာပေါ့၊ ကလေးတွေကလည်း ပြောတယ်၊ ဆရာမကြီးရှိရင် ကောင်းမှာပဲတဲ့၊ မိဘတွေကလည်း မေးပါ၊ ဆရာမကြီးက မလာတော့ဘူးလားတဲ့၊ ရွာဦးဆရာတော်ကလည်း တလောတုန်းက မိန့်တယ်၊ ဆရာမကြီးကို ပြန်လာသင်ခိုင်းလို့ရရင် ကောင်းမှာပဲတဲ့’

‘ဪ’ဟု တိုးတိတ်စွာ ရေရွတ်မိပါသည်။ သည်စကားသံများကို အမေကြားလျှင် အမှန်ပင် စိတ်ထိခိုက်ရှာမည်။

‘ကျွန်မကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့၊ စာပြေးသင်လို့ မောလို့မှ တစ်ချက်ကလေး မနားနဲ့၊ နားလိုက်တာနဲ့ ဆရာမကြီးကို သတိရတာပဲ၊ နားနေခန်းထဲဆို တော်ရုံတန်ရုံ ဝင်မနေဘူး၊ လွတ်သွားတဲ့ ခုံနေရာတွေရင်

အလွမ်း အငေး လည်ပြန်

အားကြီးငိုချင်တာပဲ၊ တစ်ယောက်တည်း ကျဲရတာ အားငယ်လိုက်တာလို့ ပြောပြောပြီး ငိုချင်တာပဲ’

မခင်ထွေးရီ၏ ဟန်အမူအရာမှာ ပြောနေရင်းကပင် ငို ချလိုက်တော့ မည့် အသွင်ဆောင်လျက်။ ဒါနှင့်ပင် စကားလွှဲရသည်။ ဈေးဝယ်လာသည့် အကြောင်း စကားစရသည်။ လက်ထဲပါလာသည့် ပစ္စည်းများအကြောင်း မေးမြန်းရသည်။ နောက်တော့ လမ်းခွဲရန် နှုတ်ဆက်ရပါသည်။

‘ကျွန်မ သတိရတယ်လို့ ပြောပေးပါနော့’ဟု မခင်ထွေးရီ မှာသည်ကို ထိုတစ်နေ့က အိမ်ရောက်ရောက်ချင်း ပြောပြမိသည်။ သို့သော် စကား အချို့ကိုတော့ ချန်ထားပေသည်။ မတတ်နိုင်သည့်အတူတူ သိလည်း ဘာများ ထူးမလဲဟု ကျွန်မ တွေးခဲ့ပါသည်။

‘အပြောင်းအရွှေ့ သတင်း ဘာကြာသေးသလဲ မသိဘူး၊ ထွေးရီ မပြောဘူးလား’

‘မပြောဘူး အမေ’

အငြိမ်းစားယူပြီဖြစ်သည့် ကျွန်မမိခင်ကား နွေရာသီကိုမူ ကြုံကြုံခိုင်ခိုင် ပုံ။ မိုးရာသီကိုတော့ လွမ်းတသည့် စိတ်နှလုံးနှင့် ကျော်ဖြတ်ရန် ကြိုလာရ ချေပြီ။

ကျွန်မသည် ရုံးတက်ရန် အိမ်ကထွက်သည့် နံနက်တိုင်း ဝရံတာရှိ အမေ့ငေးမျှော်ဟန်အား မသိမသာ အကဲခတ်လျက် နှုတ်ဆက်ရသည်။ ညနေဆိုလျှင်တော့ ကျောင်းဆင်းချိန် ကျော်လွန်မှသာ အိမ်ပြန်ရောက် လေရာ သည်မြင်ကွင်းကို ကြုံဖို့မရှိ။ သို့သော် နံနက်ချိန်တိုင်း မြင်ကာမျှနှင့် အမေ့အလွမ်းကို စာနာသည်။

တစ်ဖက်တွင်တော့ ကျောင်းဖွင့်ရက်နှင့် ရုံးဖွင့်ရက်တို့ တိုက်လျက်နေ ရာ လိုက်ပို့ရန် အခွင့်မသာပြီ။ သည်အတိုင်း အမေ တစ်ယောက်တည်းမူ မလွှတ်လို။ မိုးရက်များကား စွေလှသည်။ ဗွက်ထနေသည့် မြေနီလမ်းများ၊ တောလမ်းများကို မဖြတ်စေလို။ မိုးရေ အစိုမခံစေလို။

သို့သော် တစ်ရက်တွင်တော့ ကျွန်မ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်၌ ကြီးကြီးတွင် တိုင်တန်းစရာရှိလေပြီ။ နေ့ခင်းက ကျောင်းကလေးဆီ အမေ သွားလိုက် သတဲ့၊ မိုးမိပြီးမှ ပြန်ရောက်လာသတဲ့၊ ခေါင်းနည်းနည်း အုံလာလို့

ဆေးတိုက် အိပ်ခိုင်းထားရသတဲ့။

အိပ်ခန်းထဲသို့ တန်းဝင်သော် အမေ့ကို ခုတင်ထက်၌ လဲလျောင်းလျက်သား တွေ့ရသည်။ မျက်ဝန်းများကား စေ့ပိတ်လျက်။ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ရှူရှိုက်လျက်။ နှုတ်ခမ်းများတွင်ကား အပြုံးရိပ်ထင်ဟပ်နေပေသည်။ စိတ်ကျေနပ်မှုကို ပြဆိုသည့်အပြုံးအား ငေးကာ ကျွန်မပင့်သက်ချရပါသည်။

ထိုတစ်ညမှာတော့ အမေ့တွင် ပြောစရာများစွာ။

ကလေးများက ပြေးကြိုကြသည့်အကြောင်း၊ မခင်ထွေးရီ မျက်ရည်ကျသည့်အကြောင်း၊ လယ်ထဲယာထဲရောက် မိဘများမှအပ အိမ်တွင်ရှိကြသည့် ဘိုးဘွားများ ဝမ်းသာအယ်လဲဖြစ်ပုံကို မြင်ခဲ့ရကြောင်း စသည်စသည်။ ကလေးတို့က စာသင်ပေးပါဆိုတော့ အမေက ရယ်မောငြင်းဆန်ရသေးတာ။

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကို ပုံဖော်သည့်သဖွယ် အမေပြောပြတော့ ကြီးကြီးနှင့် ကျွန်မမှာ နားစိုက်ရပါသည်။

‘ဆရာမကြီး မပြန်ပါနဲ့တဲ့ ကလေးတွေက ပြောကြတယ်၊ အေး... မပြန်လို့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဆရာမကြီး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်မှာပေါ့၊ ဆရာမကြီးနေရာကို တစ်ယောက်ရောက် လာမှာပေါ့လို့ ပြောပြရရော’

‘အမေ့နေရာကို လူစား ရောက်လာတော့မယ်လား’ဟု ကျွန်မ ဖြတ်မေးလိုက်ပါသည်။

‘လာတော့မယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ’

လာမှပဲ...။ ကျွန်မ စိတ်အတွင်းက ကျိတ်၍ဆိုမိပါသည်။ သည်လူစား မရောက်လေမချင်း အမေ သောကပွားရသည်ကို မကြည့်ရက်ပါပေ။

အမေသည် ရံဖန်ရံခါတော့ ဓာတ်ပုံစာအုပ်ဟောင်းလေးများကို ထုတ်လျက် ကြည့်နေတတ်တာ မြင်ရလေသည်။

အမေနှင့် အမေ့တပည့်ငယ်တို့၏ ဓာတ်ပုံများ။ နိုင်ငံတော်အလံ တလူလူလွင့်လျက်ရှိသည့် မြေစိုက်ကျောင်းကလေးရှေ့တွင် စီတန်းလျက် ရပ်နေသော ကျောင်းသားငယ်လေးများ။ အပြုံးအရယ်တို့သည် ဓာတ်ပုံဟောင်းများထက် အသက်ဝင်မြဲ။ အမေ့လက်များက ထိုဓာတ်ပုံများ၏

အလွမ်း အငေး လည်ပြန်

မျက်နှာပြင်ကို တို့ထိပွတ်သပ်လျက်။

သည်ဓာတ်ပုံများအနက် အချို့ကတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရိုက်ပေးခဲ့သည့်ဓာတ်ပုံများ။ အမေ ပင်စင်မယူမီ အမှတ်တရရှိစေရန်။

ကာယကံရှင် အမေ မပြောနှင့်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးခဲ့သော ကျွန်မပင်ထိုဓာတ်ပုံဟောင်းများကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိလေတိုင်း ကျောင်းစာသင်ခန်းအတွင်းရှိရသည့် ထိုတစ်ရက်တာကို အမှတ်ရလေသည်။ အမေ ကျောင်းမှ ကလေးငယ်တို့၏ ဖြူစင်ရိုးသားသော မျက်နှာများစွာ။ အမေအပေါ် အားထားချစ်ခင်သော မျက်ဝန်းများ။ အနာဂတ်ကို ဆေးခြယ်သမည့် စာအံသံများကတော့ ကြားရသူကိုပင် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထစေသည်။ အသံလေးများက စူးစူးကြည်ကြည်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ် လက်ထောက်၍ ပြုံးလျက်ရှိသည့် အမေမျက်နှာကလည်း ဆေးသားပီပီ ဓာတ်ပုံထက် ရုပ်လုံးကြွလျက်။

ခုတော့ အမေကလေးငယ်တို့သည် ဆရာမလုံလောက်သော နေ့ရက်များကို ကသောင်းကနင်း ကျော်ဖြတ်နေရပါလိမ့်မည်။ သူတို့သည်လည်း အမေကို လွမ်းတလိမ့်မည်။ အမေမှာလည်း နေ့ရှိသရွေ့ သူတို့အကြောင်း တွေးနေမည်။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မ အတပ်သိပေသည်။

တစ်ရက်တွင်တော့ ရုံးက ပြန်ရောက်သည့်အခိုက် ရွှင်နေသော အမေမျက်နှာကို မြင်ရလေသည်။ အမေသည် ဝရံတာတွင် ရှိနေသည်။ ကျွန်မကို စောင့်ကြိုနေပုံရသည်။ ပြောစရာတစ်ခုခု ရှိနေပုံလည်း ရလေသည်။

ကျွန်မသည် အမေမျက်နှာကို မြင်လိုက်ရကတည်းက ဘာပြောမည်ကို စိတ်မဝင်စား။ အမေအပြီးကိုသာ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ ရက်များစွာအတွင်း အမေအပြီးကြည်ကြည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်မြင်ရပြီ။ ဘာပြောမည်မသိဘဲလျက် စိတ်ချမ်းသာမှုကို နူးနူးညံ့ညံ့ ခံစားရပါသည်။

‘သမီးရေ၊ ကျောင်းမှာ လူစားရောက်ပြီတဲ့၊ နေ့ခင်းက ထွေးရီဖုန်းဆက်တယ်’

အမေအသံမှာလည်း လှိုက်လှဲ လှုပ်ခတ်နေပေသည်။

အမေအပြီးသည် မျက်လုံးသို့တိုင် အရိပ်ထင်လျက်။ ထိုမျက်ဝန်းများတွင် အစိမ်းအဖြူဝတ် တပည့်များစွာကို မြင်ယောင်နေလေသလား၊

ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်က ဖြေဖြူ စာလုံးလေးများကို မြင်ယောင်နေလေ သလား။ အမေသာ သိပေမည်။

‘တော်သေးတာပေါ့၊ နို့မို့ဆိုရင် အမေမှာ ကျောင်းကို တစ်နေ့တစ်နေ့ စိတ်ပူနေရတာနဲ့ မပြီးတော့ဘူး’ဟု ချစ်ခင်စိတ်နှင့် ဆိုမိသည်။

အမေသည် စားပွဲပေါ်က စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို လှမ်းယူသည်။ အပြုံးနှင့် ငုံ့ကြည့်သည်။ တစ်ထပ်ကျောင်းဆောင်လေးရှေ့တွင် ဆရာမနှင့် ကျောင်းသားသုံးဦးတို့ ရပ်နေပုံကို ရေးဆွဲထားသည့် ကလေးလက်ရာ။ ပထမတန်းကျောင်းသူလေးက လက်ဆောင်ပေးလိုက်သတဲ့။ အမေမှာ မိုးရေမထိစေရန် တယုတယ ယူခဲ့လေသည်။

‘အမေထားခဲ့ရင်၊ အမေ မရှိတော့ရင် အမေနေရာမှာ နောက် တစ်ယောက်က အဆင်သင့်ဝင်ပြီး အရှိန်မပျက်သွား နေစေချင်တာ သက်သက်ပါ သမီးရယ်၊ အဲဒီလို မဖြစ်သရွေ့ စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရတာပဲ၊ ဟော...ခုတော့ စိတ်အေးရပြီလေ’

အမေသည် ခဲခြစ်ရပ်စာရွက်လေးကို လက်ချောင်းများနှင့် ထိတွေ့ရင်း ခုမှ တွေ့ဖူးသလို အကြည့်စူးစိုက်နေမြဲ။

ကျွန်မကမူ အမေမျက်နှာကို ပန်းချီတစ်ချပ်လို ငေးနေပေသည်။

ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၁၄

စာရေးသူ၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်တွင် ကချင်ပြည်နယ် ဗန်းမော်ခရိုင် မိုးမောက်မြို့နယ်၊ မန်နောင် ကျေးရွာနေ အဖ ဦးကျော်လှ၊ အမိ ဒေါ်အုန်းစိန်တို့မှဖွားမြင်သည်။ အမည်ရင်းမှာ မဖြူနု ဖြစ်သည်။ သူငယ်တန်းမှ ဆယ်တန်းအထိ အ.ထ.က(၄) ဗန်းမော်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် အခြေခံပညာအထက်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှ ၂၀၀၃ ခုနှစ်အထိ မန္တလေးနိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကား အဓိကဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝတွင် နာမည်ရင်းအပါအဝင် ကလောင်အမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝါသနာရှင် ကဏ္ဍများအတွက် ကဗျာများ၊ ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် စံပယ်ဖြူနု ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေလောကသို့ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတိုအများစုကို ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက် မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့ပြီး ရွှေအမြုတေ၊ ချယ်ရီ၊ ကလျာ၊ ရနံ့သစ်၊ ခေတ်ရနံ့၊ Treasure Land၊ Faces၊ Idea စသည့် မဂ္ဂဇင်းများတွင်လည်း မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ဖော်ပြခြင်းခံခဲ့ရသည်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်တွင် ပထမဆုံးဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သော **မြောက်ဖျားက အလွမ်းရာသီ**ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ လက်ရှိအချိန်အထိ ဝတ္ထုရှည် လေးအုပ်၊ ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေပြီးဖြစ်ကာ ကလေးဝတ္ထုတိုစု စာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုလည်း ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

ဖူးငုံဆယ်ကျော်သက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အပြန်လမ်းဘယ်မှာ လမ်းဘယ်မှာ ဝတ္ထုတိုဖြင့် ၂၀၁၂ ခုနှစ် ရွှေအမြုတေစာပေဆု(ဝတ္ထုတိုဆု)၊ မြောက်ဖျားက အလွမ်းရာသီ ဝတ္ထုရှည်ဖြင့် ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု (ဝတ္ထုရှည်)၊ သဟာယစာပေဆုတို့ကို ရရှိခဲ့သည်။

ခင်ပွန်းသည် ဦးဥဂ္ဂါအောင်နှင့်အတူ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကာ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုနှင့် ဝတ္ထုရှည်များ ဆက်လက်ရေးသားလျက်ရှိပါသည်။

* * *